KEYA 2014

Panha

Skautské hnutí má v současnosti více než čtyřicet milionů členů ve 216 státech světa. Jenom v České republice je skautů už přes padesát tisíc. Středisko Blaník, toho času největší u nás, již přesáhlo hranici šesti set členů. Oddíl Keya, druhý nejmohutnější ve středisku, čítá skoro sto členů. Přitom platí, že všechna tato čísla neustále rostou, a zejména ve městech je zájem o skautské oddíly tak velký, že tyto již kolikrát musejí zájemce odmítat. Snad je to do jisté míry způsobeno určitou módní vlnou – „na kolech si zajedeme na farmářský trh a po prázdninách bude naše dítě chodit dopoledne do lesní školky a odpoledne do skauta" – ale je pravděpodobné, že hlavní příčinou je něco docela jiného. Skauting totiž nabízí víc než jen dobrou alternativu k dnešnímu způsobu uvažování i života, která je pro mnoho lidí srozumitelná a atraktivní... Nám nyní nezbývá než doufat, že se kvůli překotnému nárůstu členské základny nevytratí ze skutingu to, co jej dělá skautingem, potažmo z Keyi to, co ji dělá Keyou… Co „To" je snad najdete i mezi řádky tohoto časopisu.

Příjemné chvíle strávené při čtení o tom, jak si (nejen) náš oddíl v minulém roce vedl, vám jménem všech autorů přeje

Fík

Obsah knihy

Tábor
Stavebka 4
Táborový deník 5
Jak to viděly děti 14
Keyáci s občankou
Miminářі 21
Zimní týpka 23
Sbohem a šáteček 25
Skauting za hranicemi oddílu
CEJ 2014 30
Stöpsl (...) Špunt 33
Výsadek 34
JčLŠ 36
Miquik 39
Valný sněm 40
Ex-Udové na cestách
Brazílie 42
Litva 46
Historické okénko
Živá historie 50
Mruč vzpomíná 54

TÁBOR
2014

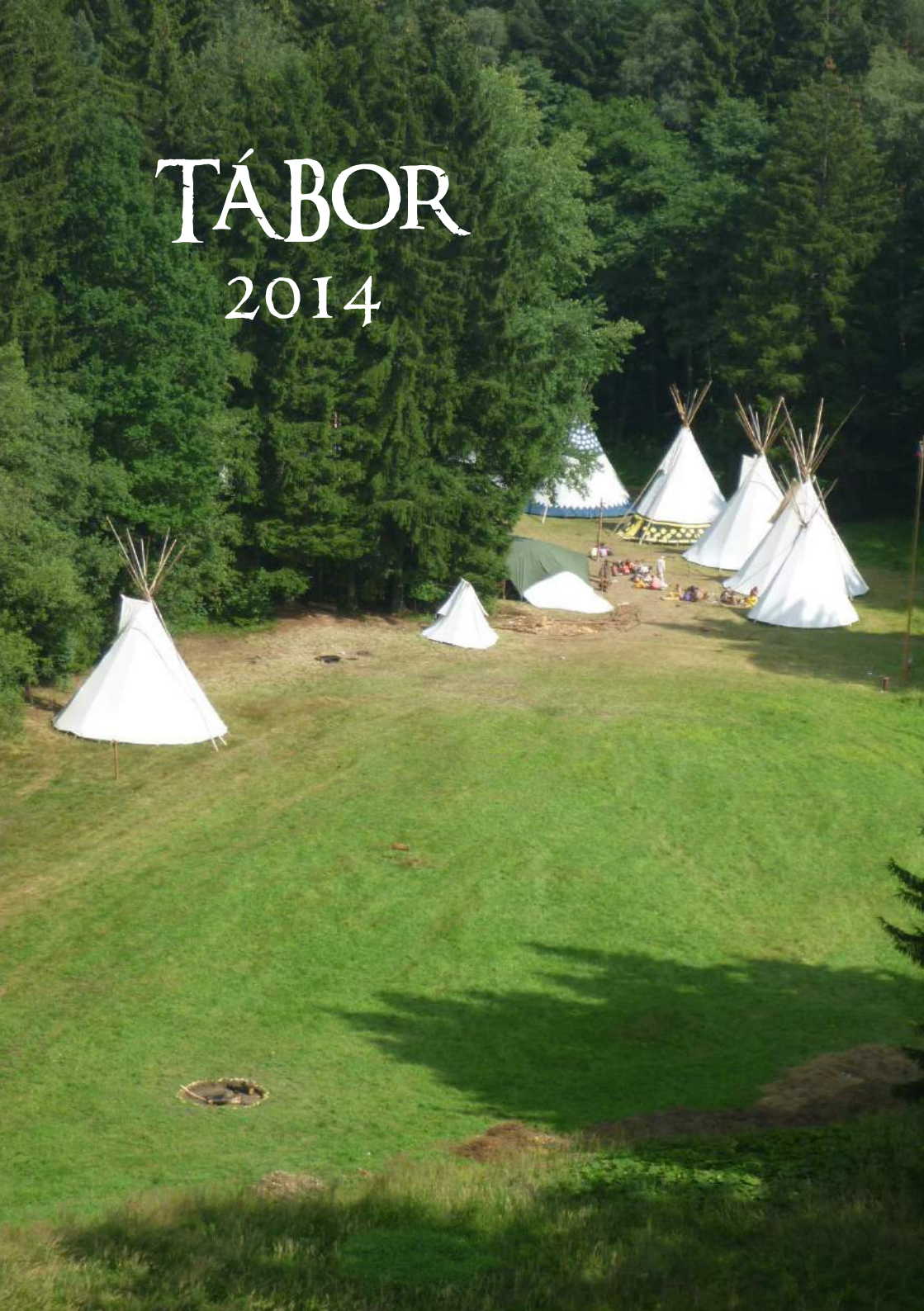

Stavebka v obrazech

Táborový deník

Upozorňujeme, že deník je předkládán v původním znění se vším svérázem každého jednotlivého autora, který je pod svým dílkem podepsán. Nezřídka se jméno autora nedochovalo, pročež je zápis přičítán lidové slovesnosti. Přepisování deníku se v lecčems podobalo práci pana Champolliona s Rosettskou deskou, za dešifrování vděčíme Nezmarovi, stejně jako i za některé ze zápisů, jimiž doplnila ojedinělé časové mezery.

5.7. Sobota

Měli jsme sraz na autobusovém nádraží v Roztylech a autobusem jsme jeli do Pelhřimova a z Pelhřimova vlakem do nové Cerekve a z nové cerekve pěšky do tábora kde na nás čekalo uvítání – indiánský obřad.
Po obřadu jsme začali mazat svačinu (NUDA). po svačině jsme si začali stavět týpko což se pokazilo a museli jsme ho stavět znova (což jsme museli ještě jednou). na večer jsme si sehnali trochu dřeva na postele které jsme stejně moc neviužili. Ale teď už k přepadům v první noci nás přepadli Říčaňáci. Nejdřív zaútočili za tmi a povedlo se nám jednoho z přepadů chytit. To ale nebylo všechno asi jim to nestačilo a zaútočili ještě 2x přičemž se nám povedlo chytit dalšího.

BETON a NATĚRAČ

6.7. Neděle

Budíček byl v 6:30. Potom, co jsme se konečně vyhrabali ze spacáků, byla snídaně (chleba+kakao). Po snídani byl nástup a odchod do kostela. Po mši byla sváča (jablko). Po zdlouhavém návratu jsme došli do tábora na oběd (rizoto). odpoledne jsme stavěli postele. Po zaznění gongu jsme se seběhli na dlouho očekávanou svačinu (pudink!). Potom jsme pokračovali ve stavbě postelí…
Večeře byla super, a tak poté, co jsme vyslechli, že se máme převléci do indiánského, jsme se pořádně napapaní odebrali do tee-pee. Večer se konal dlouhý sněm na jehož počátku jsme dostali zbrusu nové zpěvníky. po nudném začátku (řád… bla,bla,bla) jsme zpívali dlouho do noci, načež jsme měli večerku a šlo se spát. jen někteří vyvolení zůstali ještě na večerní čtení.

Koala & Tarzan

7.7. Pondělí

budíček byl jako obvykle a k snídani byl porig a dopoledne jsme hráli ekosistémi. odpoledne jsme měli volno, ale většina tábora si dodělávala postele, A večer… byla nejlepší věc za den (alespoň podle mě). BYL…DRUŽINKÁČ!!!!! Celý den byl fajn a nejvíc mě bavil DRUŽINKÁČ a ekosistémi!. Ekosistémi byla hra „čtvero ročních dob".

Štípadlo

8.7. Úterý

Dneska jsme hráli hru, kde jsme lovili bizony. Začalo to tak že nám Pipin žekl že se kolem potulují bizoni. Prý v nich spatřil i vzácného bílého bizona. Tak se všichni vydali lovit bizony. Děti se rozdělili do dvojic a šli chytat bizony. namalovaní uďové se rozmístili po lese. Chytali se tak že se jeden ze dvojice dotkl udi a ten začal počítat do deseti. Když ses ho dotkl před desítkou dostal jsi maso když jsi ho do deseti nechytil jste mrtví, a musíte se jít oživit do kuchyně. Tam jsi dělal úkoly aby ses oživil. když jsi přinesl maso přidal se ti bod. Když jsme jedli bílého bizona, z kterého se náš náčelník [zbláznil – pozn. redaktora]. A šaman hrozně křičel a nadával. Protože ten vílí bizon byl posvátnej. Dneska jsme se také rozdělovali do etapkových skupinek. Celí den byl hezký.

Jogurt (Tatranka)

9.7. Středa

Dopoledne jsme hráli Daveovu hru, kde jsme získávali medicínu na vyléčení náčelníka. Svačina byla donesena přímo doprostřed klání. Po obědě byla možnost se zdokonalit v rámci promární preventivní praxe a rybární redundantní redace. Večer jsme zakončili návštěvou oblíbeného restauračního zařízení, kde mělo dojít k vyléčení náčelníka. bohužel ale došlo ke zhoršení jeho potíží.

10.7. Čtvrtek

Dopoledne se dnes dělilo na dvě části. První, ta byla před svačinou, a druhou po svačině. V první části se hrálo Kamehana [? nepřečtu] hra hod dikobrasem. Základ pravidel hry je tento: jsou 2 týmy. Jeden tým získá míč a hodí ho. Druhý tým se snaží míč chytit. Poté co ho chytne si tým posílá míč mezi sebou hodem. Pak může tato skupina míč hodit. Mezitím jeden z druhého týmu obíhá svůj tým. Cílem hry je oběhnout co nejvíckrát svůj tým. Po svačině se hrála Humrova hra. Byla to [slovo co nepřečtu] hra čarodějnice, trpaslík a obr. Byla zasazena do lesa. Po obědě byla etapka. Stavění voru. Hlavní účel voru byl takový, že jsme na něm na vodě měli rozdělat oheň. Nakonec se povedlo jen jedné skupince zapálit oheň na vodě. Večer byla sauna.

11.7. Pátek

Dopoledne jsme připravovali věci na táborák. My Skřeti jsme měli/y na starost fákuli, takže jsme sbírali/y smůlu, ale bylo nás fakt megahodně, a tak jsme loupali/y mrkve na sváču. Pak jsme ty věci na táborák nějak dodělali a byl oběd. Po něm začala olympiáda. Mohli jsme třeba házet palicí, běhat ve dvojici se svázanýma nohama, stopovat, běžet slalom, stát na kůlu nebo u kůlu (Štípadlo u něj vydržela víc, než hodinu!), procvičovat mimiku, střílet ze vzduchovky, hrabat se v kekelu nebo stěhovat spoustu věcí. Soutěžilo se po jednotlivcích, ale potom se to započítalo do etapky. Večer byl jako obvykle táborák. Předváděli jsme scénky na téma Politická kampaň (nebo tak něco) po etapkových skupinkách. (poznámka: V noci byl přepad) Jeden z přepadů – Štěpnička – kouzlil s kartami a omalovánkami, což bylo srandovní. Pak už byla večerka a šlo se spát. KONEC DNE

Autor se nepodepsal (asi Gándí?)

12.7. Sobota

Dopoledne jsme měli velkou diskuzní bitku – v etapkových skupinkách jsme se rozdělili na ještě menší týmy podle věku a soupeřili jsme s týmy z jiných etapkových skupinek. Diskutovali jsme na různá témata (například jestli je lepší topit dřevem či benzínem) a snažili se přeargumentovat druhý tým. O tom, kdo vyhrál, rozhodl třetí přihlížející tým.

Po obědě nás Skřeti a Federace rozdělili do dvojic a byl azimuťák. Večer pak byly přípravy a popravy.

13.7. Neděle

ŠLI SME DO KOSTELA
PAK SME ŠLI NA TÁBOR
MNĚLI SME MELOUN
A PAK SME HRALI HRY
PAK SME MNĚLI OBĚT
MNĚLI SME KUSKUS
MOC NÁM CHUTNAL
PAK SME VIRÁBĚLI
LODIČKI A COPÁNKI
A NÁRAMKY
A ŽE SME SPALI
A OSTATNÍ MNĚLI
OHÍNEK

PEPÍK

14.7. Pondělí

V noci (za úplňku?) byl přepad. Nepozorován se dostal do sněmáku, pak za kuchyň a nakonec přímo do kuchyně. Tam sebral nejcennější táborový artikl-tj. udí kafe. Třikrát zagongal, čímž hlídku i celý tábor poněkud rozrušil, a obrátil se na útěk. Byl však unaven, skryl se na zemi pod ochranou převislých smrkových (?) větví. Po čase byl dopaden R2em a spol., eskortován do tábora, vyslechnut a poté, protože ho mají všichni rádi, mu bylo povoleno vyspat se ve sněmáku.

Ráno budíček, rozcvička. K zpříjemění (?) pondělního rána je servírováno jídlo všech cestovatelů a dobrodruhů – poridge. Dopoledne kolíčky. (S mírnou modifikací oproti kdysi, vytahávání šátků dětem jako možnost obrany uďů – děti se pak musí jít oživit) Zranění jsou pouze povrchová, tj. nikomu se nic nestalo. Je teplo. Jdeme se na chvilku smočit do rybníka. K obědu jsou skvělé těstoviny s pestem. Wow! Nadšení nezná mezí. Odpoledne se nejdřív hraje běhací scrabble. Po skvělé svačince si etapkové skupinky tvoří sochy svých bohů, které si předtím vybraly, a také vyrábějí obřadní biče. Poté se k jejich překvapení, vydávají se svými sochami a biči na dlouhou pouť s cílem naklonit si svého ducha (duch vody, duch ohně, ducuh země, duch větru, duch přírody). Potřebují jejich požehnání pro blížící se souboj. Prosté manévry. Federace a Skřeti se v povznesené náladě vydávají na puťák. Zatímco indiáni putují, tábor na pár dní osiří.

host Fredkin

MANÉVRY 15.-16.7.

Manévry podle We Wanži

Vyrazili jsme večer. Šli jsme lesem. Našli jsme místo na spaní. Rozdělali jsme oheň. Vařili jsme jumjumky. Vispali jsme se hezky. Ráno jsme se vzbudili a namazali jsme snídani. Po snídani jsme se vydali na cestu, ale jenom podle kompasu. První úkol jsme dostali v Lidmani, a to že jsme museli jít do Kamene a mluvit při tom jenom v rýmech. V Kameni a tam sme dostali za úkol získat něco ze zásob domorodců, ale to až v Pacově kam jsme došli. Z Pacova už sme šli jen pár km. do lesa, kde sme přespali. Vispali jsme se hezky.

Manévry podle Šakóvinu (Jogurt, Koala, Permoník, Beton, Kecka)

Když jsme zjistili, že budou manévry, byl už večer. Mněli jsme posvětit nůž na souboj. A tak jsme se vydali. První noc byla super. Měli jsme k večeři yumyumky. Vispali jsme se suprově. měli jsme jednu z nejdelších tras, Moc se mi líbili (manévry). i když, jsem už ráda v táboře.

Jogurt

Manévry podle Wata Witko (Šerif, Tučňák, Štípadlo + Nezmar)

Z tábora jsme vyrazili já, Štípadlo, Tučňák a nezmar. pipin a pepík ze zdravotních nešli. Nejdřív jsme šli přes Myslov a Chmelnou do Nové Cerekve.

Zde jsme u morového sloupu vzkaz, zkrátka zněl takto: dojděte do Pejškova za Tluchubou, do té doby mluvte v rýmech. No moc jsme neměli na vybranou a tak jsme se v lese utábořili, uvařili jsme yum-yumky a šli spát. Ráno jsme se nasnídali a šli do Pejškova. Ten nám řekl, že se máme vydat do Kojčic a cestou složit litovnou píseň. Šli jsme přes Hloubětín, kde jsme dali oběd. Z Kojčic jsme měli jít do Rohova mlýna. Odtamtud jsme měli jít na boso do přístřešku kde jsme měli obětovat v Kojčicích vysomrované jídlo. Ráno jsme se vydali do Pelhřinova a odtamtud do tábora.

Šerif

Manévry podle Šotawitko (Řízek, Einstein, Pani, Tarzan + Míček, Kuře)

Z tábora jsme šli domoravče na hřbitov kde byla ukrytá zpráva kterou jsme hledali asi hodinu dozvěděli že máme jít do dobré vody a cestou mluvit v rýmech. Cestou jsme přespali asi 20 metrů od cesty. K večeři byl chleba s paštikou a smetanitem poté jsme stavěli přístřešek a Míček nás naučila novou písniku ůUTA UTA NA MAMUTA A KAM? DO JESKYNĚ HAM“ po večeři jsme šli spát. Další den jsme došli do dobré vody kde byl další vzkaz potom jsme šli na místo kam jsme měli jít a plnili jsme úkoly jedli jsme dělali jsme přestávky a spali jsme.

Manévry podle Čanli Kuža (Wexlák, Tatranka, Radio, E.T., Honza)

Vyšli jsme směrem do Božajova. Hledali jsme zprávu u zastávky a nakonec byla v „parku“. Zjistili sme, že máme jít do Drážďan a při celé cestě mluvit v rýmech. Než jsme tam došli, bylo asi 10 v noci, tak jsme se utábořili. K večeři byl chleba s paštikou. Pakjsme šli spát. Po „budíčku byla tedy snídaně-

nedokončeno???

17.7. Čtvrtek

Už od včerejšího večera jsou všechny skupinky v táboře. Dopoledne jsme hráli hru – bylo několik

vesnic, každá skupinka (ne etapková) měla jednu a v ní různě tee-pee, ohniště, koně, totem apod. To bylo nakreslené na kartičkách. Úkolem bylo zjistit toho co nejvíce o ostatních vesnicích – kolik a kde mají tee-pee, jestli v nich skladují kůže, jak jsou pomalovaný a tak.
Odpoledne proběhl velký souboj o post nového náčelníka. Vůdci/vedoucí/uďové jednotlivých skupinek spolu bojovali u kůlu s posvěcenými noži z manévrů. Měli jsme je válečně pomalovat a pak byl souboj, kterej se vážně povedl. Vyhrál Kuře.
Večer byl družinkáč.

18.7. Pátek

Dopoledne jsme se klasicky věnovali přípravě na táborák. Odpoledne probíhal orienťák, na který jsme byli v námi vybraných dvojicích. Orienťák znamená, že jsme museli běhat po fáborcích a šipkách a navíc jsme si měli všímat chyb v přírodě, které tam připravili uďové (snopy obilí v trávě v lese, klacek zabušený v pařezu, jeřabiny na větvičce smrku). Běželi jsme potokem, lesem, loukou, močálem… Za každou poznanou chybu nám z výsledného času odečetli 3 minuty.
Večer jsme měli táborák, kdy proběhla velká korunovace našeho nového náčelníka Kuřete.

19.7. Sobota – Návštěvák

Ráno po nástupu jsme již všici nedočkaví vyhlíželi příjezd svých rodičů, kteří na sebe nenechali dlouho čekat. Dopoledne bylo pro rodiče a děti, takže si každý dělal, co chtěl – vzhledem k tomu, že bylo slunečno a na můj vkus strašné vedro, velká část příchozích skončila u rybníka. Po obědě, kterým byl tradiční buřtguláš, a po poledňáku následovala etapka. Jejím úkolem bylo postavit co nejlepší a nejpromakanější past na divou zvěř a složit oslavnou píseň božstvům pro dobrý lov. Výsledkem pastí byly různé sítě, padající stromy, jámy apod., a chudák ten, který by na některou z nich omylem narazil – třeba ten padající strom byl dost…..působivý. Během zbytku odpoledne proběhl volejbalový zápas mezi vedoucími a rodiči, který rodiče velmi těsným rozdílem vyhráli. Poté již byl čas rozloučit se s rodiči, což jsme také učinili.

Nezmar

20.7. Neděle

Za normálních okolností by nás čekalo dřívější vstávání a odchod do kostela, zatímco tuto neděli jsme měli polní mši. To znamená, že k nám přijel na návštěvu kněz, ktarý sloužil mši přímo v táboře. Před obědem jsme nacvičovali nové rybičkovky z našeho nového zpěvníku. Po výborném obědě jsme se v rámci táborových možností čistě oblékli a již v krojích odtáhli své karimatky na nedaleký plácek v lese, kde jsme měli mši. Po mši až do večera pak měli starší duchovní program s knězem, zatímco mladší měli program jiný.

21.7. Pondělí

Ráno po snídani bylo vyhlášeno vyvražďování. Po etapkových skupinkách jsme vyrazili do okolních vesnic a měli tam získat informace a věci. Měli jsme se naučit nějakou činnost a naoplátku naučit něco místní domorodce (např. šerifova skupinka naučila místní uzel kouzelňák a oni je naučili zapnout hasičskou stříkačku). Dále měli vyměnit hřebík za co nejexotičtější věc, poslechnout si historku co nejstaršího obyvatele, poslechnout si co nejnebezpečnější historku a udělat co nejpestřejší paletu barev z věcí, co najdou. Po návratu měli své bohaté úlovky prezentovat. Největší zprávou dne bylo, co je to za puchýřky na nohách či na ruce, co měla Debat a Radio. Ukázalo se, že to není dýmějový mor jak ze srandy tvrdili někteří, ale impetigo – takový divný nakažlivý puchýřky na nohách. Večer pak byla sauna, kterou jsme si strašně moc užili.

22.7. Úterý

Dnes bylo DVD – Den velkých družinek. Šlo o to, že federace a Skřeti vedli celý denní program. Ráno se konala prohlídka všech, jestli náhodou nemají tu nemoc nebo vyrážku, která se na táboře obje-

vila. V podstatě to znamenalo to, že jsme byli v plavkách v tee-pee a Špunt nám zapatlala takovou fialovou dezinfekcí všechny červený pupínky, ze kterých by časem mohlo být to impetigo. Potom jsme všichni poťupkovaní jako bychom měli neštovice měli program Federace a sice hru pašeráci. Běhali jsme po jednotlivcích po lese a snažili se prodávat a kupovat a znovu výhodněji prodávat zboží mezi městy – jednotlivými stanovišti, kde seděl někdo ze Skřetů nebo Federace. Obchodovalo se s whiskey, bavlnou, kukuřicí a tak. Dalo se ale obchodovat i s otroky, což ovšem bylo nelegální. Každý mohl napadnout kohokoliv a střihnout si s ním – když vyhrál, vzal mu všechno jeho zboží (ne peníze). Byli tam taky celníci, kteří kontrolovali, že nikdo nepašuje otroky a nikdo nemá víc než dvě kartičky se zbožím. Hráli i vedoucí. Odpoledne byla Skřetí hra z pohádky do pohádky – skřeti měly skvělý kostýmy. Tohoto programu se už vedoucí neúčastnili. Večer pak byla hospoda.

23.7. Středa

Dneska jsme po ranní impetigové prohlídce dělali to, že jsme pomáhali po okolí. Myslím že Lemuři šli do Nové Cerekve, kde pleli nějaký památník člověku, co zemřel při nějakém místním motorrallye nebo tak. Také třeba Příšery uklízely kostel a někdo čistil hřbitov. Ti, co zůstali v táboře, měli za úkol hlavně vyčistit les od toho, co jsme tam pořezali. Nařezané soušky a zbytky uřezaných stromů museli odtáhnout osekané do tábora. Osekané zelené větve bylo nutné naházat na hromady v lese. Taky museli hlínou a listím zamaskovat čerstvě uřezané pařezy. Při téhle práci se jeden uďa zranil sekl se sekerou do ruky a musel s tim jet do nemocnice. Taky bylo nutné naházet ještě na jednom místě v lese staré a zarostlé větve na hromadu, takže bylo nutné je skoro doslova vytrhat ze země a naházet na hromady. Večer byly přípravy a popravy.

24.7. Čtvrtek

Dnes dopoledne jsme dělali totéž co včera – v okolí tábora jsme čistili les a taky potok. Po obědě byla pokladovka. Cílem bylo získat od bohů mapu k jídlu, který nám ukradli černonožci. Měli jsme chodit kolem různých stanovišť a plnit tam různé úkoly. Ta stanoviště byly místa, kdy byly nějací bohové. U humra jsme se nesměli hýbat jako že jsme zalití v betonu a směli jsme se pohnout pouze když jsme správně odpověděli na otázku. Pak byl nezmar jako bohyně vodní rovnováhy, kde jsme měli pomocí kelímků na provázku aniž bysme se jich dotkli rukou naplnit pet flašku. měli jsme na to vždycky 15 minut. Pak byla Matýsek jako bůh zvěře a měli jsme indiánská jména přiřadit k obrázkům zvířat. U Míčka a Klubka jsme si házeli míčkem a měli jsme tak projít určenou trasu. U posedu jsme měli za úkol rozesmát Davea a u Kámena, který byl bůh veřejné dopravy, přenést jednoho svého člena s maskou na obličeji přes nějaký klády a celou takovou cestou. Odpoledne jsme pak zjistili, kde jsou černonožci, a zničili jsme je tím, že jsme je postříleli šiškami. Potom byla obrovská hostina s pečenými kuřaty, olivami, sýry, salámy a tak. Pak se šlo spát.

5.7. Pátek

Dopoledne jsme jako každý pátek věnovali přípravě táboráku – někteří tedy sbírali smůlu, jiní dělali hranici, jiní zas dřevo na přikládání, další pak tvořili fákuli či sbírali chroští. Odpoledne jsme také začali bourat tábor. Vše vyvrcholilo večer, kdy byl poslední, třetí táborák. ten probíhal s písněmi a scénkami jako vždy, ale bylo při něm vyhlašováno několik her, slibující dělali skautské a světluščí či vlčecí sliby a někteří dostávali tři orlí pera. Potom byla také vyhlášena etapka a dostali jsme za ní cenu. etapkové skupinky si v pořadí, jak se umístili, šli vybratz z hromady věcí u ohně. Nakonec šli někteří spát do tee-pee, ale většina lidí zůstala spát u táborového kruhu.

26.7. Sobota

Ráno jsme se pustili do bourání tábora, takže jsme zasypávali latry, ničili kuchyň, skládali týpka atd. Asi v jedenáct všichni až na ty, kteří jeli autem, opustili tábor a došli do Nové cerekve a nastoupili na vlak. cestu do Prahy si moc nepamatuju, protože jsem většinu času spala. Do prahy jsme dorazili všichni v pořádku, přivítali se s rodiči, naložili své bedny z transitu do svých aut, rozloučili se a jeli domů konečně se pořádně umýt a odpočinout si na zbytek prázdnin. Byl to super tábor!

Na vědomí se dává, že...

světluščí slib složily
- Huhma
- Morče
- Pískle

vlčecí slib složili
- Natěrač
- Radio
- Řízek
- Yetti

skautský slib složili
- Alvis
- Koala
- Kometa
- Loki
- Ondra
- Orel
- Rebelka
- Vrtule

tři orlí pera získaly
- Gándí
- Loki
- Rebelka

Všem moc gratulujeme!

Jak to viděly děti...

...aneb když je zážitek silný, nemusí být dobrý!

Plišová opice

Na táboře se mi nejvíc líbylo jak jsme si házeli s plišovou opicí. Nakonec uvízla na týpku. Pak jsme dělali oheň takže byla černá. Pak pršelo takže byla mokrá. Ale nakonec jsme jí sundali.

Sam

Noha

Nelíbilo se mi, že semsi na táboře zlomil nohu.

Vít(ek)

Super tábor

První týden byl trochu těžký, ale druhý už byla docela zábava. Manévry byly dobrý. Bavili mě táboráky. Příště půjdu určitě na celej.

Einstein

Past na děti

Nejlepšejší pomanévrová zábava bylo chytání čerstvě příchozích do mé důmyslné pasti na králíky a děti :D. Skoro každý se chtěl nechat ulovit, ale pak už moc nebyl čas na natahování celého mechanizmu. Rodičovské pasti na návštěváku byly některé dost epesní, ale celkem mě mrzelo, že ve většině případů nebyly samočinné a vyžadovaly pastního operátora, nebo velmi spolupracující kořist.

Pipin

BILA ČERNÁ DÍRA
BIL NÁSTUP
SOU TAM PEPADI

Pepík

NA TÁBOŘE SE MUSÍ STÁVAT BRZO. TAKÉ SE MUSÍ POSLOUCHAT, PROTOŽE JE TAM MÍŇ UĎU NEŠ DĚTÍ. JSOU TAM HRY NAPŘÍKLAT (HRA NA BIZONY.) VEDOUCÍ SE PŘISPŮSOBUJÍ DĚTEM. O POLEDŇÁKU MŮŽEM DO SLATKO BEDNY.

Kecka

2014 TÁBOR JE SENZAČNÍ VEC PRO NESTRA ŠPYTLI!!! MÁME TAM PŘEPADY A SPOUSTU HER!!!!!!!!!!!!!!!!!!! !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! :)

Pani

Trénink přepadu

Přišla vojenská ispekce týkající se přepadu. Generál (Fík) a jeho poskocí: Drůbež a Dave. Nejdříve nás hrozně „seřvali" (za přepad) a ukazovali nám plán tábora a oznamovali nám jaké jsme udělali chyby a jak to bude muset být příště, aby jsme uspěli. Následně jsme si to vyzkoušeli. Další den nebo já kdy to bylo nás přepadal ?Fréďa? a mohli jsme si

to vyzkoušet reálně. Myslím, že se nám to povedlo trošičku líp. (Nalezené chyby jsou záměrné)

Beton

Přepady

Letos bylo hodně málo přepadu byly jen tři a to Štěpnička a Vrabčák, Říčaňaci a samozřejmě Fréďa a tentokrát se mu i docela vydařil až na to, že ho Řízek našel hned co mu začala hlídka aniž by Fréďa něco čórlnul. A to je co říct, protože minulý rok ani nezačali pořádně hlídky, protože byli zrovna hlídkoví kurzi a chytly ho axolotlové a o předminulém táboře ani nemluvě. A hodně zklamali kopiníci, ale má to i své vysvětlení, perník je pod pantoflem a kosťa aspoň pracuje. A říčanskýho hocha jsem krutozně přivázal, protože po 15 min byl na svobodě.

Wechslák

Hon na bizony

Stejně jako se minulé tábory hrály hony na medvědy a na kance letos se hrála hra na bizony. Hra spočívala na stejném principu jako všechny předchozí, ale protože jsou tu nováčci tak je vysvětlím. Jsou dvojice (1 dvojice = 1 lovec) a bizoni (uďové) dvojice se snaží v co nejmenším intervalu (po sobě) chytit bizona, pokud se jim to povede do 10 sekund bizon jim dá maso, ovšem pokud se jim to do 10 sekund nepovede musejí se vrátit do kuchyně kde budou podrobeni obživení např. 10 dřepy nebo napitím. Nejvzácnější je bílé maso. Bylo to zábavné ovšem byly špatně rozdělené dvojice; ale když si uvědomím že jen kvůli tomu že jsme ulovili bílého bizona jsme byly po celý tábor prokleti samotným Manitouem hmm… Ale jó hra to byla dobrá a stálo za to si jí užít.

Šerif

Mamutí rozcvička

Nejlepší rozcvička byla ta, ve které jsme lovili mamuty. Nejprve jsme museli doběhnout pro zbraň – čím horší tím lepší (prak < kyj < oštěp < luk) zbraň byla papírek s obrázkem určité barvy (červená, modrá, žlutá, zelená). Potom jsme se po čtyřech dostávali k mamutům. Vypadaly stejně jako zbraně (až na jiný typ obrázků). Zde člověk musel najít co největšího mamuta (bejby < malý < velký < giga) stejné barvy jako je jeho zbraň. Poté se běželo co nejrychleji do kuchyně kde se započítal výsledek.

Kibitz

Fíkova rozcvička

Vívoj planety, začalo buňkou,… Dál si to nepamatuju až na posledního supermana. Já a Beton jsme vyhráli ale já jsem supermana objevil první! Byla to nejlepší rozcvička. Jak se vám líbila?

Přepad

Na žádný přepad jsme neměl hlídku. Zároveň když se na to dívam tak mi to ani nevadí. Nejlepší je vázání vypadá to krutě. Vlastně honění přepadu. Ale zatím jsem ho nehonil. Tenhle rok už snad jo. Chyby v textu jsou záměrné!!!

Kanál

[!(Moje)!] dobré zážitky z tábora – Radio

Generální inspekce voj… prostě zkouška obrany tábora

Po nějakém jídle nás navštívil Generál (asi jméno Fík), seržanti Drůbež a David a přišli, aby zkontrolovali kvalitu obrany. Avšak spokojenost s sebou nepřivedli. Rozdělili se místa hlídek a byl (asi 3x) zkoušen přepad – já dostal pochvalu.

Náš chemický oheň

!Pozor! Nezkoušejte doma!

Jeden z „družinkáčů" byl velmi „unikátní". Na zapálení jsme použili repelent(y). Pak jsme blbly, jedli něco a já udělal pochodeň.

Radio

Táborové dobroty

Pražené kobylky byly sladké a voněly po oříškách. Kůly od skřetích postelí šly vytáhnout ručně. Zábava byla když jsem měl hlídku na přepad. Fréďa se pokoušel ukradnout kafe za mýmy zády. Dobrá byla táboráková scénka lemurů. Dobré byly orlovy narozeniny.

Řízek

Přehrada

Na táboře byla super stavba přehrady. Byla postavená hlavně z písku a bahna. vydržela i manévry kdy se o ní tři dny nestaral. Behem té doby po ní chodili lidi, nepřetržitou sílu vody a dokonce i nápor vody z velké přehrady proti proudu. Na stavbě téhle přehrady jsme s lemurama strávili hodně poledňáků a tak nám bylo líto když jsme od ní museli odejít ale rozhodně to stálo zato.

Natěrač

MZzT(NV)

→Myslím, že je dost možné, že tento zážitek bude popisovat více lidí a je to dobře, protože jeden člověk nemůže obsáhnout celý ten vtip (Já se ho ani nepokusím popisovat)

→Překecávaná. Patří do každé hospody. Vždyť to znáte, jeden proti druhému. O penízky. Ale tentokrát došlo na etapku. Takže za body.

→Hrálo se ve třech kategoriích:

Axolotli a Jejdové + některé Ještěrky

Lemuři a Příšery + některé ještěrky

Federace a Skřeti

→Byla vždy tči kola - dvě družstva soutěží a třetí je posuzuje. A pak bylo VELKÉ Finále. Šakowin tankho sapa (to jako my) versus Šotawitko. Neboli Kocour a rebelka versus Alvis, Loki a Debat a téma znělo: benzín versus dřevo v teepee. Nu, a vyhráli jsme to my. Nutno ovšem podotknout, že Loki i Debat mlčely, takže na to byl Alvis sám. Takže příště do teepee jedině benzín. Ano?!

Vrtule

Manévry

Letošní manévry byly dobrý (bavily mě). Když jsme vyráželi trochu mě překvapilo, že s námi šli vedoucí, ale bylo to supr a zajímavý. Bylo to super, protože nám něco koupili (v bille). a taky jsme se táhli jak šneci. Byli super.

Morče

Tábor

Na táboře to bylo super! Všechno se mi líbilo, dokonce i manévry!!! Všechno bylo ÚŽASNÝ! Tedy až na to, že jsme vyndávali vodu z našeho teepee… ale to mě vlastně taky bavilo! Není co vytknout. Nejvíc se mi líbila pokladovka! A ohledně jídelníčku byl nejnejnejnejnejlepší ze všech. Jen mě naštvalo, že jsem byla poslední týden nemocná. Ale co se dá dělat. Tu nemoc jsem si užila. Tenhle tábor byl nejlepší!

Štípadlo

Tenhle tábor,jakožto poslední,byl fakt skvělej! Myslím,že aspoň za Skřety můžu říct,že jsme si ho fakt užily. Bylo tam až moc dobrých věcí,takže nemůžu říct jednu a nějak ji popsat. Prostě celej

tábor,od začátku,až do konce byl super. Možná bych jenom zmínila náš puťák. Puťáky jsou fakt vtipná věc!

Žíra

Nejvíc se mi líbilo, když jsme na stavebce s tavěly s Debat a Ghándí latru. Byla to sranda a hrály jsme u toho na mafiány a pak taky natáčely Věřte Nevěřte.

Fakt to bylo skvělý:)

Móňa

Můj poslední tábor byl vážně skvělej! Byla tam spousta změn, např. minuta mezi budíčkem, což bylo fakt mnohem příjemnější, než hned vybíhat ze spacáku, úplně úžasný nový jídla, jako třeba nutela, šunka a taky byla super hostina s kuřatama předposlední táborovej den. A hodně dobrý mi přišly zpětný vazby, to byla asi ta nejlepší novinka. Z celýho tábora se mi asi nejvíc líbil Skřetí puťák s přepadem Říčan, den velkých družin a pak mě taky hodně bavil nácvik na přepad se strašlivým Láďou, to byla fakt sranda :D Téma indiáni bylo taky dobrý, sice jsem ho zažila už třikrát, ale vždycky je to trochu jinak a je to super.

Debat

Dne 24. července 2014 jsme do noci, do hluboké noci, čekali, až se konečně uráčí přijít lidičky ze samotky. Když dorazil(tvrdé I s tečkou), tak jsme Rebelku odtáhli k potoku a plácli s ní do "vody". Z důvodu vcelku pozdní hodiny nás chudinka nemohla moc zmáčet, ale aspoň jsme si pak dali narozeninové kuře. Potom byl asi už další den, takže zde končim.

Máta

Plno věcí na táboře bylo dobrejch, tak nevim, co si vybrat. Tak třeba samotka to bylo zajímavý a hustokrutohustý.

Jednou, když jsem si vykračovala po lese ve vší parádě (měla jsem i baťoh a podobný serepetičky, protože jsem si chtěla najít novej bejvák), no a jak si tak jdu, tak vidim, že několik kousíčků ode mě se do svahu valí kouzelnej děda. Když jsem se podivala pořádně, tak jsem zjistila, k velkýmu zklamání, že je to jenom nějakej pitomej houbař. No jo, jenže houbař! Ten mě nesmí vidět! Jenom abyste rozuměli, všechno se to odehrálo zatraceně rychle, takže jen malou vteřinečku potom, co jsem toho týpka zahlídla už jsem ležela rozmázlá na zemi za nějakym tlustym stromem a připadala si děěěěsně nenápadně.

Když jsem se kapánek uklidnila (prostě za chviličku) tak jsem se uráčila zjistit, jak to se mnou vypadá a jestli můžu přelízt někam do houští. Jedno ale bylo jasný i bez koukání-se stěhováním mám útrum. Nevobyčejně vopatrně jsem vyhlídla zpoza stromu. No a co nevidim? Nic, právě, že nic. Teda kromě stromů, potoku…chtěla jsem prostě říct, že žádnýho houbaře nevidim! Nebo že by to přecejenom byl ten kouzelnej děda? No to je pro mě dodnes vopravdickou záhadou.

Gándí

Asi nejlepší na táboře byly naše SKŘETÍ postele. Byly dobrý už jenom proto, že byly SKŘETÍ (samozřejmě), ale taky proto, že byly tak vysoký. Každej večer byl tak trochu dobrodružstvím. Skoro vždycky (a 1. tejden určitě) se ozvalo: '' Myslíte, že spadnu?" Časem jsme si ale zvykly a pokud vím tak spadla jen jedna z nás :) . Nakonec byla to výhoda. Tak např.: Nemusely jsme se bát velký vody (což se nám párkrát vyplatilo), týpko bylo tím menší a útulnější (někdo to sice považuje za nevýhodu, ale to se nedá nic dělat) a spoustu dalších. Startování na přepad bylo taky vtipný (některý z nás dělávaly salta :)) a neměla bych zapomenout na ty zajímavý stíny.

Pískle

Účastníci tábora

Debat vypráví o přepadu v podání Skřetů

Tak jsme se rozhodly, že pojedeme během puťáku přepadat Říčany…

To bylo tak…první den puťáku, kdy jsem taky mimo jiné dělala 3. pokus mlčení a udělala jsem to :) , jsme došly jen do Nové Cerekve, odkud jsme druhý den dopoledne odjely vlakem do Tábora. V Táboře jsme měly asi 3 hodiny, než nám jel další vlak, kterym jsme dojely asi 8 km od Říčanskýho tábora. Takže jsme došly asi 5 km od jejich tábora, kde jsme na nějaký louce u rybníka přenocovaly a ještě jsme se večer vykoupaly. :)

Další den jsme spaly asi do 12 a pak jsme se najedly, sbalily a vyrazily...jenže jen co jsme vyrazily, hned u toho rybníka, jsme uviděly na druhý straně skupinu dětí s krosnama. Tak jsme se ztišily a vydaly na výzvědy a zjistily jsme, že jsou to vážně mladší děti z Říčan s některýma vedoucíma. Čekaly jsme tam hrozně dlouho a oni pořád neodcházeli, tak jsme se rozhodly, že to risknem. Ty z nás, který některý z nich znali, jsme si daly šátky přes oči, vyměnily batohy a schovaly různý věci,

podle kterých by nás mohli poznat, protože tam byla například moje spolužačka. :) No a dokázaly jsme to, vážně jsme kolem nich prošly, aniž by si nás nějak extra všimly. :)

Odpoledne, až k večeru, jsme došly kousek od jejich tábořiště a trošku prozkoumaly okolí, daly si večeři a pak už jsme se začly připravovat, převlékly jsme se, načernily si obličeje a očekávaly půlnoc, kdy jsme vyrazily. Akorát jsme udělaly tu blbost, že jsme předtím usnuly, takže jsme odcházely rozespalý a zmrzlý...ale plný adrenalinu! :D Udělaly jsme 2 skupinky – Žíra, Kometka, Máta a Gándí šly hlavní cestou a já s Loki a Rebelkou jsme chtěly jít lesem a loukou, ale vůbec jsme to nenašly, takže jsme se až po docela dlouhý době musely vrátit a jít stejně, jako předtím holky a došly jsme k jejich tábořišti…

Loki pokračovala po příjezdový cestě a já s Rebelkou jsme se proplížily po vedlejší louce do lesa za tábořiště. Chvilku jsme seděly za stromama, já jsem ještě k tomu měla několikátej den horečku, takže jsem tam nasucho po kouskách polykala ibalgin a domluvily jsme se s Rebelkou, že půjdem každá trochu jinudy a pokusíme se teda něco v táboře ukrást.. Jenže hned nato už slyšíme dusot a řev…chytili Gándí…no takže se zburcoval celej tábor a začaly všude prosvicovat baterky, několikrát posvítili na můj strom, ale neviděli mě, jenže pak se objevili úplně z druhý strany, uviděli mě a začli mě honit po lese. Mezitim jsem ještě slyšela, že chytli někoho dalšího. Tak jsem utíkala pořád dál někam hluboko do lesa a oni pořád za mnou a říkala jsem si, že asi nemam naději, že bych jim utekla, ale schovala jsem se za nějakou hromadu větví a doufala jsem, že tam neposvítí…a fakt mě nenašli :) Sice všude kolem mě svítili a hledali, ale nakonec odešli. Tak jsem tam ještě nějakou dobu čekala, kdyby náhodou tam ještě někdo byl a pak jsem vyrazila hledat cestu zpátky do tábora. Vůbec jsem netušila, jestli má cenu tam ještě chodit a něco zkoušet, protože už se začlo rozednívat a navíc tam byli lidi, ale pak jsem si řekla, že by byla srabárna, kdybych tam vůbec nešla a nic nezkusila, takže jsem se proplížila po louce za auto, pak za stany, kde jsem viděla uprostřed tábora pár lidí a nevěděla jsem, jestli jsou to holky nebo Říčaňáci, ale když jsem uslyšela Žířin smích, tak už mi to bylo jasný. :D Taky jsem slyšela strašnej randál, jako by se řítila kuchyň a fakt mě dost zajímalo, co se tam děje…:D No tak jsem to chtěla projít za těma stanama dál, ale najednou se tam objevil Tomáš (hlídka), uviděl mě, já začla utíkat, ale chytl mě. Přivedl mě ke kůlu, kde byly přivázaný Gándí, Kometka a Žíra a ptala jsem se, co se to děje v tý kuchyni…byla tam Loki s Mátou a Loki se zuřivě snažila dostat z pout…:D Pak už to asi nemohli vydržet a pustili ji, protože tam najednou radostně proběhla táborem. :D Po nějaký době přišla jejich hlavní vedoucí, že jsme strašně hlučný, ať nás už pustěj a pozvala nás na snídani. Takže nás pustili a my jsme odešly s tím, že z nás nechytli jedinou Rebelku a jediný náš úlovek byly Cilčiny boty a provázek…:D Toť vše o našem nezdařeném přepadu, snad to příště dopadne líp…:D

Miminái

Tábor po táboře
Rodiny s dětmi
Bývalí členové oddílu
Jídlo, jídlo, jídlo!
Zábava od rána do noci
...no prostě Miminái!

Zimní týpka Mlýny

Přijeli jsme na sluncem zalitou horní louku v Mlýnech, kde byl tábor v roce 2006. Z auta nás vyskákalo 7. Protahovali jsme se po 111 km dlouhé cestě z Modřan do okresu Tábor a mnuli si odkrvené končetiny. Bylo krásně, tak jsme jen tak obejdovali po louce a užívali slunce. Já byla unavená hlavně psychicky, protože obří nákup v Táboře a dohady o tom, že tři sklenice wasabi pasty fakt nepotřebujeme, byly trochu vyčerpávající.

Slunce začalo zapadat a my se konečně dali do pohybu. Postavit týpko přece trvá jen chvíli. Kosťa, Vojta, Mýval, Kája a Punčocha se Špuntem to už dělali alespoň 684x.

Objevili jsme tyče schované v létě mimináři, byly opřené o strom v houští. Když jsem nesla první týpijovku, pružná větev mě bolestivě švihla přes obličej. Toť dotyk přírody.

Vytahali jsme tyče nahoru na louku a začali po krátké debatě o místě konstruovat. Šlo to rychle, za chvíli stála trojnoha a tyče s vibrujícím zvukem vyschlého dřeva dopadaly na správná místa. Hm. Správná místa?

"Hele to je nějaký divný..."
"No jo, takhle to vypadat nemá."
"Ale takhle to je v Mackovi."
"Vždyť to vypadá úplně divně!"
"Taky mám ten pocit."
"Jak to dělá Macek?"
"Třetí... bla bla východ... něco něco trojnoha..."
(tohle říkal Kosťa trochu odborněji, já si jen ty zásady nepamatuju:))
"Hele, zkusíme to raději znova."
Tyče pryč. Druhý pokus. Tyče pryč, třetí pokus.
Říkám si, že se to musím v létě naučit sama, protože v tuhle chvíli nemůžu vůbec ničím přispět.
Nakonec se nám to podaří a týpko stojí.
A pak se to všechno jako obvykle slévá do jednoho. Slanina opečená na ohni k snídani. Procházka do Tříklasovic a živé vzpomínky na vyvražďování. Kosťovo předčítání Arsemida. Nejlepší kuře v sítňáku na světě. Palačinky smažené na pánvi uprostřed týpka. Mývalova tajemná latra, kterou nebylo možno najít i když člověk už věděl, kde je (byla vzdálená jen asi 120 kroků od týpka, ale mně osobně její hledání vždycky trvalo přes 20 minut). Mytí v říčce a ten pocit bodavého tepla v nohou, když vylezete z ledové vody. Kouzelné zkoumání noční oblohy s Punčochou, Kosťou a atlasem noční oblohy (souhvězdí lva vypadá jako žehlička). A samozřejmě Mývalovo neopakovatelné a nepopsatelné liturgické vystoupení s kytarou a zprávami z Novinek.cz.
Všechno se slilo kromě tří zážitků.

1.) Jeli jsme se Špuntem a Punčochou do Tábora na nákup. Pánové si jistě libovali, že mají od nás na chvíli pokoj. Auto ale cestou začalo divně hučet a když jsme zastavily na křižovatce v Choustníku, už jsme se nerozjely. Technická porada po telefonu nepomohla a místní babky na nás začaly pořvávat, že jim stojíme před vjezdem na dvorek a ať s tím odjedeme. Tak jsme nakonec auto odtlačily na

náves. Babky začaly pořvávat, že tam nemůžeme, že tam za hodinu přijede autobus (ten významný spoj, co do Choustníku zajíždí jednou denně). Tak jsme to zatlačily ještě dál ke kostelu, sedly si do hospody a čekaly na záchranou výpravu, která už vyrazila z 5 km vzdáleného tábořiště. Na 30 km dlouhé cestě se to mohlo stát kdekoliv uprostřed lesů, ale stalo se to před otevřenou hospodou. Díky široké nabídce starých Pickwick čajů (očividně tu moc nejdou) jsme my tři měly příjemné odpoledne a pan hospodský měl jistě radost, že mu v lokále sedí tři nepravděpodobně smradlavé holky a pijou čaj za 10 korun.

2.) Když jsme v noci o Silvestru jeli pro Žíru do Chýnova, dostala jsem v jedné zatáčce smyk. Přede mnou byla jen svodidla a svah dolů a auto klouzalo přímo proti nim. Vojta vedle mě zašeptal "Pusť brzdu" a já to opravdu udělala. Tak jsme se nezabili a ještě si ve vietnamské večerce koupili mlíko a čokoládu. To bylo dobrý :)

3.) A pštrosi, poslední výlet. Prý je nedaleko dolní louky nějaká pštrosí farma. Jdeme se podívat a přelézáme říčku po starém stromě, co roste na našem břehu a hodně se naklání přes vodu, že se po něm dá přešplhat. Všichni ho přelézají, Žíra přede mnou na něm usilovně skáče, aby se zlomil. Strom to vydrží. Když jsem v polovině cesty já, tak se strom opožděně rozhodne zlomit se. Zahučím po kolena do vody. Tím moje procházka předčasně končí a já se s ledovýma nohama a pocitem, že jsem tlustá, vracím do týpka. Moje pohory do konce neuschly, ale Mýval je naštěstí takový luxusák, že si na týpka vzal dvoje boty. A ačkoliv jsem pštrosy neviděla, Kájova následná demonstrace ptačích pohybů mi to bohatě vynahradila :)

Přijelo nás 7 – já, Vojta, Kája, Punčocha, Mýval, Špunt a Kosťa. Během těch 7 dní týpek nás přijel navštívit Tlučhuba s rodinou a odvezli si Špunta. Přijela Žíra. Taky přijel Zikmund s kamarádkou Kačkou. Když odjížděli, odvezli nemocnou Punčochu, ale na oplátku přijel Perňa. Ten nakonec nakonec zůstal s Kájou a Mývalem ještě o den déle... My už odjeli, bylo to letos opravdu dlouhé.. :)

Terka

Sbohem...

Na konci tábora jsme se rozloučili se Skřety a Federací, kteří nyní přestanou působit jako běžní členové, stane se z nich tzv. roverský kmen, a doufáme, že se z nich za čas vylíhnou čerství vedoucí.

Skřeti:

Debat
Žíra
Gándí
Pískle
Kometa
Loki
Máta
Ferrari
&
Punčocha
Veverka

Federace:

Hafík
Kocour
Alvis
R2-D2
Ondra
Orel
&
Ufo
Vejvar

...a šáteček

Při příležitosti přechodu mezi rovery dostali možnost zavzpomínat, co s oddílem zažili. To, co oni sami považují za "best of" svého skautování, naleznete právě v tomto článku.

Gándí

Můj nejlepší zážitek ze skauta, respektive s družinkou, je jednoznačně náš puták a náš "přepad" Říčan. Překvapilo mě, že i když měli menší náskok dařilo se mi chvíli utíkat úspěšně i když sem stejně byla chycená jako první ale neva. Dokonce sem i něco vzala! A byla sem málem uškrcena :D ale

who cares, protože to bylo Boží!!! Bylo to prostě úpně nejlepší,bestovní atd.. ale slovy to popsat fakt nejde, to by ste tam museli bejt! Takže Díky za to všechno!

Móňa

Jednou jsme měly družinkové přespání v klubovně a vedoucí nás poslaly na nákup do Kauflandu.

Tak jsme šly, ale Rebelka si vzala místo tenisek skákací boty. V Kauflandu nám nejdřív vynadali zaměstnanci za to, že se vozíme v nákupním vozíku a pak málem vyhodili za skákací boty, se kterýma tam Rebelka skákala po celým obchodě.:D

Žíra

Je strašně těžký vzpomenout si na nějakou fakt perlu,co se mi kdy v oddílu stala. Najednu stranu mě jich napadá fakt hodně,ale myslím,že většinou jde jen o historky ve družince,které bychom pochopily jenom my. Ale zatím jako největší zažitek považuji určitě náš přepad. Protože to je fakt věc,na kterou se nedá zapomenout! Byl to totiž náš první přepad,ne úplně tak povedenej,ale rozhodně dostatečně užitej. Možná stačí jen říct,že nás pochytali všechny,až na jednu a že jsme ukradly snad tkaničku! Ale ne,rozhodně jeden z nejlepších zážitků. :)

Máta alias Vrba Mátička

Nejstarší: S Agentkou jsme viděly pumu na Malostranském náměstí.

Nejnovější: Psaní tohohle.

Nejhorší: Nebudu vám kazit náladu...

Nejlepší: Fakt super bylo flusání borůvek po sobě s Pískletem, Ferrari, Punčou a Kájou. Ale najdou se i další naprosto skvělý věci ;)

Nejděsivější: Útěk v Černošicích... :P

Nejnudnější: Díky škole se tu za nudu nedalo považovat opravdu vůbec nic.

Nejdivnější: Jedla jsem polívku. Byli v ní pavouci. Konečně maso! Mňam.

Nejtrapnější: Ten tak trochu souvisí s tím nejděsivějším...

Pískle

Za moje skautování je toho dost, co se událo. Jen si na to na všechno nemůžu vzpomenout. Ale tak třeba pětidenka byla super. Padaly sice dost kaňoury a byly jsme tam ke konci 3 + vedoucí, ale bylo to super. Pili jsme třeba borůvkovej čaj, ze kterého se vyklubala príma plivací bitka :). Taky jsme vybudovali přírodní koupelnu pro bezdomovce. Anebo jsme trošku zabloudili směr Brocno. A mapa, kterou jsme těch 5 dní používali na tom byla pak dost špatně. Slepili jsme ji

až na nádraží a ten kus, na kterém jsme se pohybovali a který jsme tutíž nejvíce používali, byla celá hnědá. Prostě to bylo vykavrovaný. :)

Gándí

Mega jednou jsme mega byly na megapuťáku. Hádejte jaký to bylo! No přece MEGA! Celkem jsme ušly megamálo megakilometrů, ale pořád je to moc na to, a abych to spočítala. Megadobrý taky bylo, když jsme megapapinkaly megasalát a megadonuty. Megamňam! To je všechno, co vám o tom povim, protože zbytek by neprošel cenzurou. MEGAKONEC

Kometa

Mě se na táboře nic zas až tak vtipného ani absurdního nepřihodilo ale když jsem hodně dlouho přemýšlela tak jsem si vzpomněla na jeden zážitek který mě vždycky pobaví. Na mých druhých manévrech jsme se ještě s Bárou rozhodli že přeměníme R2 na Justina Biebra. Už samo o sobě dělání culíků z jeho řekněme už docela dlouho nemytých vlasů byl zážitek ale konečný výsledek byl dokonalý. Dva culíky růžové sluneční brýle pantoflíčky a růžová šibeniuce kolem krku.... No na ten pohled už nikdy nezapomenu a asi mě bude strašit v těch nejhorších snech.

Kocour

Moje nejlepší historka? No tak není to úplně historka, ale několik momentů z mého prvního tábora (Srlín I) na mě zapůsobilo. První byl už při příchodu do tábora, na místo nedorazily týpiovky. V lese za kuchyní tedy „vyrostlo" městečko z plachet a prádelek. Bylo to sice jen na tři noci, ale mně to přišlo jako týden…

Další zajímavý moment byl, když jsem zjistil, že s sebou nemám kartáček na zuby, ani pastu. Nebylo to tak zlé už z toho důvodu, že asi tak ⅔ lidí* si na táboře skoro vůbec nečistí zuby. Stejně to bylo dost na ho**o.

Jak dny tábora plynuly, přišel takový den, tuším, že to bylo úterý, kdy jsme byli vysláni po etapkách se špendlíkem na vyvražďování. První věc, kterou jsme za špendlík získali, byla tužková baterie. Za AA baterii byl angličák a za angličák rozbitý budík. S budíkem jsme v Dobronicích v pizzerii (ve stejné kam jsme rok potom pozvali o manévrech Vojtu na pizzu, ale to je zase něco jinýho…) dostali na vybranou, buď nějaký malý kamny, nebo starší běžky. Vybrali jsme běžky a zazvonili u dalšího domu. Zde jsme dostali záchodovou mísu, kterou jse na hradě vyměnili za správcovy brejle. A Když jsme někam přišli s brejlema a běžkama, tak jsme dostávali jenom krámy, protože, kdo by chtěl brejle nebo běžky… Tak jsme dorazili k rybníku s běžkama, brejlema, toaleťákem, navijákem a hromadou dalších podobných „pokladů". Na závěr se stala taková věc, když jsme se vrátili do tábora z pokladovky, tak jedno týpko zmizelo. Nebo spíš odletělo, bylo Skřetů, tehdy Skřítků…

R2-D2

Na jednom z mých prvních taborů, byl to buď první nebo druhý Srlín, jsme dostali, v rámci stavění sušáku, za úkol, aby jsme s Nettem přinesli tee-peeovku.

Tee-peeovky byli opřený o vysoký strom přímo za náměstíčkem a jelikož jsme byli ještě dost malí, tak jsme jí nedokázali spustit dolů, ale bylo nám trapný jít pro pomoc, tak jsme prostě zabrali a shodili jí dolů. Omylem jsme přitom trefili špalek i se sekerou práce. Dost jsme si oddychli když sekera zůstala celá. Tak jsme popadli tee-peeovku a vydali se do tábora. Pak jsme se ale dohodli, že tu sekeru zkusíme vyndat jestli se s ní fakt nic nestalo. Když Netto zabral tak mu v ruce zůstal jenom kus topůrka a hlava sekery se zbytkem topůrka zůstala zaseknutá ve špalku. Nevěděli jsme co máme dělat, ale nakonec jsme jí vzali a odnesli Udům do tábora.

Čekali jsme, že za to půjdeme minimálně běhat, ale nakonec jsme z toho vyšli bez úhony a nějaký šikovný Uda jí spravil i když je teď o několik centimetrů kratší.

Hafík

Jak jsem bumbal kafe

Stavebka Matějovec, nějaký večer. Přijela Dáda a přivezla spoustu kafe. Ne opravdového, ale jen nějakou chabou napodobeninu bez kofeinu. To jsem ovšem nevěděl. Byl jsem ještě mladý, nezkušený, nezkažený a kafe jsem do té doby ni neochutnal. Tak jsem vypil jeden hrníček. To bylo v pohodě, ale co přišlo po tom… Když jsme pak leželi večer v týpku, bylo to strašné. Byl jsem opilý. Ne tak, jako po alkoholu, ale byl jsem ve stavu, kdy je člověk veselý, hodně mluví, především nějaké kraviny a z toho, co si z toho večera pamatuju, jsem mluvil něco o červech a o choleře. Velmi nevhodné. Nakonec, asi o půlnoci, mě někdo okřikl, abych už zmlkl a spal. Asi to pomohlo, ale tato trapná epizoda v mém životě způsobila, že když se v mé blízkosti později objevilo kafe, začal jsem se chovat…divně. Asi největší kafem způsobený záchvat jsem zažil o pár let později na stavebce na prvním Myslově. To jsem metal kotrmelce a měl hrozný výgeb…

Z toho plyne ponaučení - nedávejte dětem kafe, poznamená je to na celý život- brekekeke.

Skauting za hranicemi oddílu

CEJ 2014
Central European Jamboree

Jak jistě všichni víte (nebo alespoň tušíte) v srpnu tohoto roku se okolo Doks pohybovalo 1200 účastníků Středoevropského jamboree (CEJka). Přijeli sem z celé střední Evropy, tedy Česka, Polska, Maďarska a Slovenska, ale od této akce se do střední Evropy řadí i Holandsko, Švédsko, Ukrajina a Tchai-wan.
Celý program se nesl v duchu hesla „Prepared for the future", Připraveni na budoucnost. Každý den byl program zaměřen na budoucnost něčeho jiného, takže jsme si mohli vyzkoušet spoustu zajímavých věcí.

V neděli hned po příjezdu speciálním CEJ vlakem si všechny patroly postavily své útulné stany a kdo to nestihl, měl v něm mokro, jelikož přišla bouřka téměř apokalyptických rozměrů. Při večeři v podobě sekané s chlebem se všem začaly hromadit zásoby chleba, který pak nechtěla ani SOSka (skautská ochranná služba – po většinu času fungují jako žíravina, ale nesmí se to říkat nahlas takže pss!). Po večeři se všichni účastníci přesunuli na stage, kde se konal zahajovací ceremoniál a všichni rozsvítili svá barevné světýlka.

Druhý den jsme se všichni přesyceni chlebem dovalili na louku před kampem, kde jsme se po rozdělení do týmů a krátkém vysvětlení pravidel pokoušeli nakreslit budoucnost Země. Mé skupině to ale bohužel nevyšlo tak, jak bylo zamýšleno, takže jsme se stali jedním velkým uměleckým dílem ;-), což se ukázalo jako velmi nepraktické rozhodnutí, protože ty barvy fakt nejdou vyprat. Odpoledne bylo také věnované budoucnosti naší planety, tudíž jsme jedli housenky, čistili vodu za pomoci písku, vykřesávali oheň…Večer byl koncert (jako každý den), promítání filmů a spousta jiných doprovodných programů včetně dokonalé čajovny Tunel.

V úterý jsme vesele posnídali dva rohlíky (!) a natěšení jsme se vydali na Budoucnost technologií. Vytvářeli jsme vlastní animovaný film, stříleli jsme rakety, hráli jsme na Futuro cube (černá kostka, na které se dá hrát had, ale funguje také jako piano, atd. atd.) procházeli se po okolí s děsně drahou věcičkou, jejíž schopnosti jsou nad mé chápání. Poté, co se všichni přejedli halušek (které dle Slováků nebyly halušky) jsme se všichni přesunuli na „volnější" odpoledne, při kterém si každý mohl vybrat program svému srdci nejmilejší a plně se mu věnovat, nebo přebíhat ze stanoviště na stanoviště. Jako drobný výběr z nepřeberného množství aktivit je nutno uvést Famfrpál, kinnbal, různě rukodělky a prapodivný švédský sport s klacíky. K večernímu programu se přidala noční hra a jinak bylo vše jako předchozí dny.

To je sice všechno hrozně pěkné, ale tomu, co na nás čekalo ve středu, to nesahá ani po kotníky!
Ke snídani jsme (mimo běžné porce chleba, ze které by mohla menší rodina žít dva dny) dostali příběh o zaniklém městě jménem Atlantis. Co si pamatuji, tak se jednalo o velice vyspělou civilizaci zničenou

přírodní katastrofou před tisíci let. Město zamořila radiace a na dlouho se na něj zapomnělo. Nicméně nyní, když už není pobyt ve městě životu nebezpečný, vydávají se soupeřící skupiny dobrodruhů do ruin hledat zbytky oné mocné technologie (primárně „Urania", který je nezbytný pro provoz jaderného reaktoru).

Ptáte se, jak to probíhalo? Už od začátku to bylo vtipné… Rozdělení do skupin sice proběhlo dobře, ale přesun na místo konání byl krušný. Hrát jsme měli na blízkém letišti a dostat jsme se tam měli …wait for it… autobusem! Někdo ale očividně nedomyslel, že se 800 lidí a šest autobusů moc nejde dohromady. Nevím jak, ale vešli jsme se tam.

Na místě jsme se rozdělili do desetičlenných týmů a vypuklo to! A to z ostra! Začínali jsme všichni na jednom místě a tak jsme se do sebe hned všichni pustili svými skvělými elektro-pulzními zbraněmi (zmuchlané noviny na elastickém provázku) – geniální zbraň. V následujících několika hodinách jsme prohledávali Atlantidu, chránili své nálezy a okrádali ostatní o jejich, kupovali jsme si lepší zbraně a štíty a utíkali před nesmrtelnými mutanty. Ale to nejlepší mělo teprve přijít!

Už se schylovalo k večeru, když jsme byli svoláni na hlavní ranvej, abychom spojily síly ve dva velké týmy a utkali se v závěrečném souboji o vládu nad světem! Panovala tam úžasná atmosféra. 800 lidí bojujících na letišti za západu slunce… Snad je i jedno kdo vyhrál. :P

Po závěrečném ohňostroji nás čekala stejná srandavěc s autobusy jako na začátku. Budu na to vzpomínat asi hodně dlouho… :-)

Čtvrtek byl den nejlepší, návštěvní. Dopoledne jsme opět věnovali budoucnosti Země (a vody), tentokrát však naprosto odlišným způsobem. Při první hře jsme si hráli na kapičky kolující po světě - každý dostal kostku a podle čísel která padla se přemístil k nějaké cedulce a tam postup zopakoval dokud se nedostal zpátky na start. Potom se jednotlivé kapičky opět spojily se svými kamarády a přesunuly se na různé zážívné aktivity věnující se spotřebě vody v různě velkých městech.

Odpoledne si zaslouží svůj vlastní odstavec, jelikož se děly hrozné tuny věcí. Každý skaut, kterému se nepodařilo dostat se na jamboree jako účastník a měl kapku štěstí se přišel podívat a nabažit CEJ atmos-

féry. Každá ze zemí měla svůj stánek s typickým jídlem, hrami a různými zajímavostmi. Paralelně s tímto byly otevřené i normální aktivity (viz. výše) a 4D kino (nejlepší vynález všech dob, kdo v něm nebyl, jako by nežil). Večer se uskutečnil Festival kultur, kde každý kontingent předvedl nějakou scénku, zatančil typický tanec nebo předvedl dokonalé věci s vějíři (tchai-wanci). Také zde měl koncert Voxel a většina lidí skoro nešla spát, protože strávili celou noc se svými kamarády.

Pátek byl poslední celý den, takže na všechny nevyspalé zombie pomalu začal dopadat jakýsi smutek. Dopolední program byl věnovaný budoucnosti každého z nás. Nejprve nám krátce vysvětlili pravidla hry, která se zove „Má srandovní budoucnost". Tato hra funguje na principu takových těch knížek, kde si vyberete co chcete dělat a podle toho jdete na stranu 46 nebo 98. Poté, co se všichni podívali na plovárnu a do tropických krajů, sehnali si manžela/ku, vystudovali nebo se jen prostě zlili v hospodě byla drobná přestávka, při které jsme se se svým patrol leaderem dohodli na jakou chceme jít přednášku. Na výběr bylo mnoho zajímavých témat od studia v zahraničí po práci v tisku.
Po obědě (kterého opět bylo hrozně moc) se všechny patroly vydaly pomalým tempem na jakýsi vysoký kopec, kde jsme se zabývali budoucností skautingu a tak vůbec. Po výrobě vlastních skautských šátků jsme se začali pomalu trousit zpět do kempu, kde na nás čekal závěrečný ceremoniál se spoustou proslovů, předávání cen a květeny a také jsme zhlédli videa CEJtv (gůglete na youtube). Většina účastníků se zachovala jako předešlý večer, tudíž nikdo nešel spát.
Sobotní ráno se dá shrnout jedním slovem: Zmatek!. Byl tak velký, že jsem ztratila část stanu, která již nebyla znovunalezena (fňuk). V jídelně jsme si po dokonalém vyčištění stanového místa vyzvedli kuře v igeliťáku a spoustu dalších mňamek a vydali jsme se na vlak, ve kterém to vypadalo poměrně zajímavě, neboť téměř všicni vytuhli. Na Hlaváku jsme si zamávali ploutví a rozjeli se do svých domovů, kde na nás čekalo jídlo bez ešusu, ale na talíři, měkká postýlka s peřinkou a hlavně sprcha, kterou má člověk sám pro sebe.

Závěrem by se slušelo napsat, že organizátoři si zaslouží velký potlesk (tleskejte) a pokud seženete patrolu, rozhodně byste měli jet za dva roky do Polska. A pokud v tomto článku najdete nějakou chybu nebo se vám prostě nelíbí, stěžujte si u Fíka, protože zadává takovouhle slohovku úplně cizím lidem.

Hrošík (21. oddíl, středisko Vočko)
+
Uá (129. oddil Koníci)

Stöpsl – Plug – Prop – Tappo – Špunt

Někdy na podzim loňského roku jsem se doslechla, že jedna z nepřeberných možností skautingu je i působení na mezinárodní základně v zahraničí. Tak se mi stalo, že jsem celý srpen strávila v Rakousku, asi 30 kilometrů od Salzburgu, na základně Zellhof.

Začalo to 1. srpna poněkud dramatickým odjezdem z Tábora, pokračovalo dvěma dramatickými výlukami mezi Táborem a Linzem, dále dramatickým vystoupením z vlaku na špatné zastávce, nastoupením do špatného vlaku, vystoupením na špatné autobusové zastávce a tím způsobenou zcela nepotřebnou dvoukilometrovou cestou v hrozném horku s přibližně třemi zavazadly. Tím jsem si zařídila výborné antré toho, že jsem přijela o čtyři hodiny později, než jsem ohlásila a byla jsem bez roamingu, takže o mě na základně neměli jediné zprávy.

Naštěstí se mi po záživném prvním dni podařilo skvěle se adaptovat, aklimatizovat, ba i asimilovat. Základna Zellhof, jak jsem brzo zjistila, je přesně můj šálek čaje. Setkala jsem se s mnoha národnostmi. Co ale bylo důležitější, zástupci těch národností byli skauti. Podařilo se mi proto naštěstí vyvrátit předsudky o Němcích. Naopak jsem nabyla znalosti, že skauti jsou všude v jádru stejní. Jedni na sebe sice u táboráku křičí namísto zpívání (Angličani a Irové), jiní mají kroje pošité i zevnitř (Němci), další nedělí skupinky dle pohlaví (skoro všichni kromě nás), ale všichni jsou vychováni v rámci podobné ideologie. Skutečně jsem se ještě nesetkala s tisícovkou lidí, kteří by mi byli tak podobní, až tady.
Též rozložení profesí mezi dospělými skauty mi občas nechávalo rozum stát. vedle poručíka plukovníka, který velí třem rakouským vojenským základnám, jsem se setkala s jedním z šéfů Commerzbank, švadlenou, recepční vídeňského hotelu a v neposlední řadě s hasičem.

Naprosto nevýjimečná jsou na Zellhofu také mezinárodní manželství. Mezi nimi mají své místo i Čech s Rakušankou, kteří spolu vychovávají už dvě děti a Claudie mluví plynně Česky.
Pak samozřejmě nesmím opomenout denní zábavu českých skautů a tou je mluvení česky. Čeština je jediný jazyk, který je na Zellhofu zcela výjimečný, ale hojně zastoupený a nijak nenaštvete jím nemluvící Evropany lépe, než že jim odpovídáte v Češtině. K tomu ovšem patří i chvíle „hodin češtiny". Jednou jsme se prosmáli celým večerem, když jsem Němcům vysvětlovala náš pátý pád.

Špunt

Asi bych měla začít od úplného začátku, a to je přihláška. Mysim, že promyšlenější přihlášku sem fakt jako ještě nevyplňovala. Donutilo mě to zamyslet se nad tim, co mi vlastně jednou bude hrát na pohřbu, a že bych už fakt měla zhlídnout nějakou tu Bondovku pač prostě měla.. Taky sem zjistila, že můj běh není taková katastrofa jak sem předpokládala. Jenom bych chtěla upozornit, že až budete psát kolik kliků za minutu uděláte, snažte se, abyste se nepřepsali z 25 na 55... To je potom zlý.. No tak pokročíme dál. Potom co jste se propracovali přihláškou, sem obdržela mail o tom, že SSSR chystá něco nekalého, a my jakožto agenti CIA to musíme odhalit a zneškodnit, že to nebude lehký nebyl sebemenší pochyb. Dostali sme se taky do databáze, kde byli agenti, který sme měli najít a od nich sme měli dostat bližší pokyny. U mě hledání agenta dopadlo asi tak, že sem zhruba půl hodiny chodila po Jiřího z Poděbratd a hledala nějakou kavárnu. Našla sem jí!!! Tady sem dostala další pokyny a příručku, kterou sme měli nejlíp sníst. Né že bych se o to nepokoušela nic méně to nějak nešlo :D

V pátek sme se dostavili na nějaký běžecký okruh, kam nás dohromady šlo asi 7 s tim že všichni se nenápadně snažili sledovat ostatní, protože nikdo nevěděl kde to vlastně je. Tady se projevili naše fyzický schopnosti a popravdě, sem byla překvapená, že sem nebyla mezi těma, ketří odevzdávali nějaký to jídlo jako úplatky. Následně sme se měli všichni dostavit do nějakýho malýho knihkupetství a tam hledat osudnou knihu, kde mělo něco být. Nejsem si jistá jestli pracovníci antikvariátu byli nadšení, když se do jejich obchodu nahrne banda lidí s batohama a kteří se snaží to tam celý nezbořit. Teď je moje mysl dost na pokraji sil, protože, a teď nevim jestli před nebo po tom co sme šli do antikvariátu, sme s vypětím sil a orientačních smyslů po Praze dorazili do jisté skaustké základny a tam nám byli sděleny dosti důležité informace... No nic méně se tak nějak sešli události, a už sme všichni do jednoho seděli v autobuse a jeli.. a já zas nevim kam.. ale poblíž bylo město Mimoň! Tam sme všichni vystoupili a začali na autobusovém nádraží likvidovat papíry, o kterých nám bylo řečeno at je zlikvidujem. Udělali sme si na autobusovim nádraží táboráček a litovali, že nemáme buřty.. Po táboráčku sme začali hledat agenty CIA. Nevim jak na lidi čekající na autobus působilo, když sme se jich ptali zda to sou agenti CIA... Asi po hodině konečně přijel velice vynervovaný první agent. Najednou přijeli další, naložili do aut po skupinkách a už sme jeli. Celkem poklidnou jízdu narušilo to, že nás SSSR policije zastavila na hranicích a sebrala nám všechno jídlo, který nebylo původem ze sovětského svazu.. Naštěstí nás neodhlalili! Pak už byl čas se rozdělit. Naše tříčlená skupinka potkala asi po 15ti minutách jinou a ještě sme se stihli seznámit s místnimi skauty! Asi po půl hodině dohadování jestli jít do prava nebo do

leva, sme potkali zbylé dvě skupinky a vydali se na cestu. Přecházení mostu, na kterym kdysi jezdlíval vlak, byli tam velký mezery a pod náma né zrovna mělká řeka, bylo epesní! Konečně sme došli do cíle, bývalého vojenského letiště, po jehož obvodu byli rozmístěny úkoly. Po získání všech součástek, sme se (k ránu) dostali do rozpadlých budov, kde byla úplně super bitva s šílnym vědcem a jeho kumpánama! Lejzrový zbraně sou prostě bestovní! A po prokousání zákeřnejma kostkama, sme tim že sme (konkrétně já :D) vyhráli hru snake (což bylo fakt zákeřný!) získali vědcovi plány, lampion kterej sme s nima měli vypustit k obloze a jít spát. Střechu nad hlavou nám poskytli rozpadlí panelákový budovy. Řeknu vám , že v 5 ráno jít po schodech do nějakýho čtvrtýho patra, je celekm náročný.. a taky jít spát už za světla! :D to je best! Ale jako fakt! :D

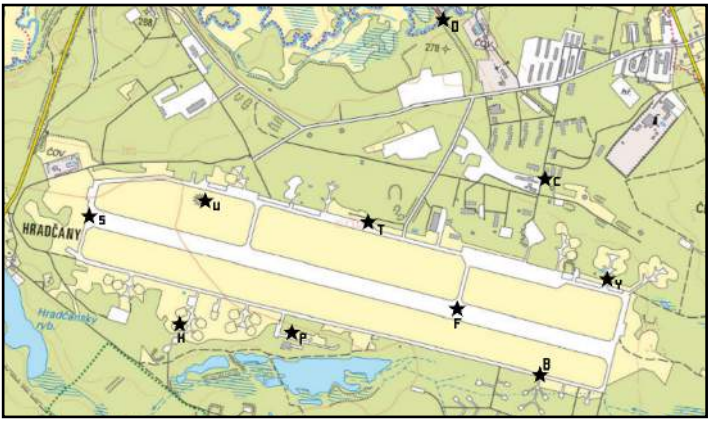

„Druhýho“ dne sme měli krásný budíček v podobě řevu a dýmovnice. Když sme si asi do 10 minut zabalili, vzali sme si popruhy dostali školení o slaňování a slaňovali. Malá rada, dejte si při slanovaní pozor na vlasy.. :D Když sem doslanila(?!) dolů, zavázali nám oči šátkem a vezli nás pryč. Což o to mě jízda autem a zavázaný oči nevadili, ale v autě se asi sekl přehrávač, a asi čtvrt hodiny sme poslouchali velmi disharmonickou souhru tonů, který dohromady zněli hůř, než naše vystoupení na jupijou a interval septima... Po vysazení z auta někteří z nás dostali shnihlou kukuřici nebo klacík, a zavřeli nás na.. hooooooodně dlouho do bunkru. Vidět asi po třech hodinách denní světlo byl zázrak! :D Konečně přišlo to na co všichni čekali! JÍDLO! A taky hrozně cute létající věcička co ná s za jídlem vedla.. A pak zas chození, a zas po skupinách, tentokrát sme si je však mohli vybrat, my sme šli na stanoviště silných žaludků. Prasečí pařátky sem si nikdy tak důkladně neprohlídla :D Myslim, že sme pak na nějakou dobu jako jediné neměly hlad.. Po cestě na sraz s ostaními sme se potkaly s bandou místních vymaštěnců.. no comment! Konečně sme došly na místo srazu, kde sice byla zima, ale zase jídlo. Takže pozitivum negativum. Dvouhodinový odpočinek a následně výstup na vrchol Ralsko(po skupinkách), kterej se v nějakejch 22:00 už přece jen zdál trochu vyšší než v odpoledních hodinách, zvláště když se párkrát ztratíte a navíc ani jednomu členovi vaší skupiny pořádně nesvítí baterka :D nic méně sme to vyšly! Nahoře sme ničili velmi nebezpečnou zbran! A to chemickým.. no nebyl to pokus ale nevim jak jinak to říct. Potom už sme jenom došli do hangáru, kde sme přenocovali. Poslední den, sme se zbalili a vyrazili na lodích na snídani. Naštěstí se nikdo nějak extra nevykoupal :D Potom už nás čekala jenom snídaně, mše a odpočinek před obědem. Po obědě sme udělali zpětnou vazbu a výsadek ohodnotili. Ještě sme si pustili film z minulého výsadku!

Nakonec sme všichni zdárně dorazili na nádraží a domů! Výsadek byl fakt jako dost dobrej!
Fakt jako že jo!!!

Gándí

Jihočeská Lesní Škola

Minulý rok, přibližně touto dobou, jsem přemýšlela o tom, že bych potřebovala poradit s některými otázkami týkajícími se vedení oddílu, zvláště tak velkého oddílu jako je ten náš. Jistě, mám za sebou vůdcovský kurz, kde jsem se dozvěděla mnoho užitečného, ale pak v konkrétním oddíle nastává mnoho situací, na které člověk není připravený. Náš oddíl se v posledních letech dost mění, velmi rychle za sebou vznikají nové skupinky, dětí je tedy víc a víc. Minulé září nám navíc přibylo sedm uďů, což není úplně zanedbatelný počet. Zkrátka a jednoduše přemýšlela jsem o tom, na koho se mám obrátit, když nevím, co dělat. Docela náhodou jsem narazila na Jihočeskou lesní školu. Prohlédla jsem si její stránky a zjistila jsem, že se zaměřuje na „Trvalý rozvoj a udržitelnost oddílů a středisek". Když jsem JčLŠ zkoumala ještě o chvilku déle, došla jsem k tomu, že je to přesně to, co hledám, a přihlásila jsem se na ni.

Tady si dovolím jednu malou odbočku. Některým z vás totiž možná vůbec není jasné, co to lesní škola je, a asi si říkají, o čem to vůbec mluvím. Lesní školy patří mezi vzdělávací skautské kurzy. Většina českých skautů se na ně asi dívá buď jako na předstupínek instruktorského kurzu (instruktor = může vést skautský kurz), nebo jako na možnost získání odborného skautského vzdělání v jedné konkrétní oblasti např. SeLeŠka je zaměřená na záchranářství (zdravovědu). Toto ale nebyl původní záměr lesních škol. První lesní školu pořádal Baden-Powell, jako vzdělávací akci pro skautské vůdce, kteří přemýšleli právě nad tím, jak vést správně své oddíly. Je ale potřeba ještě říct, že v případě Baden-Powella se nejednalo o lesní školu, ale o tzv. wood badge kurz. Wood badge kurzy se pořádají mnoha zemích světa, měly být i u nás, ale

kvůli administrativním problémům to nedopadlo, a my jsme si místo nich vytvořili lesní školy. Ty jsou ale v mnohém wood badge kurzům velmi podobné (především v původním podání) a přejali jsme i některou symboliku, např. šedý šátek (ten dostávají absolventi lesní školy) nebo tzv. giwellský kruh (překřížení rukou při večerce). Je toho ještě mnoho zajímavého, ale asi to spíš můžu vysvětlit osobně. Důležité pro mé vyprávění je to, že instruktoři JčLŠ se snaží o získání práva (pro Junák) pořádat wood badge kurzy a udělovat wood badge (speciální odznak s vlastní historií, také můžu vysvětlit osobně), a proto byl náš ročník experimentální a ukázkový. My jsme o tom ale v průběhu kurzu věděli jen velmi málo nebo spíš skoro nic.

Co se tedy dělo po mém přihlášení? Měla jsem vyplnit velmi obšírný dotazník. Některé otázky byly dost složité. Hlavním cílem ale bylo ujasnit si, s čím přesně tedy na lesní školu přijíždím, jaké jsou problémy v mém oddíle, co bych chtěla změnit. Pak se dost dlouho nic nedělo, ale nakonec přišly informace o prvním víkendu. Měla jsem v 18:02 nastoupit do vlaku, který jede z Klatov do Železné rudy a vzít s sebou 3 vepřové konzervy. Navíc mi přišla dlouhá řada čísel, bystré hlavy jistě tuší, že šlo o část šifry. Také nám bylo sděleno, že odteď máme pracovat jako tým. Prvním úspěchem naší týmové práce bylo, že se nám podařilo zorganizovat si alespoň částečně společné cesty už do Klatov a ušetřit tím trochu penízků.
Během seznamování ve vlaku z Klatov jsme měli vymyslet jídelníček, vyluštit šifru a řídit se podle ní. Vše se nám zdárně povedlo, a tak jsme vyrazili na cestu do hlubokých šumavských hvozdů. Po cestě jsme měli ještě pár úkolů, ale nakonec jsme zcela za tmy dorazili k bývalé vojenské základně. Co nás čekalo vevnitř je tajemství, ale bylo to tajemné. Poprvé jsme se setkali se symbolickým podhoubím lesní školy. Celý víkend jsme měli pociťovat, že jsme uprostřed přírody, ale uprostřed té drsné šumavské (a to jsme ještě nevěděli, co nás potká v létě). Do nejbližší vesnice to byly 4km a kolem nás jakoby se zastavil čas nebo spíš vůbec neexistoval, jediné co se měnilo, bylo světlo a tma, déšť a sníh, slunce a vítr. Dost už ale toho poetična. JčLŠ je ušitá přímo na míru jejím účastníkům, aby ale kabát dobře seděl, musí se nejprve vzít míry. První víkend byl tedy zaměřen na přemýšlení o problémech oddílů, vymýšlení cílových stavů, snahu o zaškatulkování problémů a jejich spojení v nadproblémy, zkrátka vytváření témat, kterými se na lesní škole budeme zabývat. Krom práce byla i zábava a krom zábavy i rituály. Ty ale zůstávají skryté tam v šumavských hvozdech.

Uplynuly dva měsíce, přišel květen a my jsme se vydali na opačnou stranu, do Českého Švýcarska. Přijali jsme pozvání do domu Patricie Anzari, psycholožky s kterou jsme si měli povídat o komunikaci. Pro mnohé z nás to bylo setkání se zcela jiným světem (zvláště v kontrastu s bývalou vojenskou rotou). U Patricie bylo vše upravené, vzdušné, dřevěné, mystické, vegetariánské, čisté, měkké. Ano, mluvili jsme o konkrétních komunikačních problémech z naší oddílové praxe, ale také jsme si zkusili taichi, plachtili jsme za větru jako orli, poznávali jak překonat svůj strach. Ale samozřejmě jsme také někdy sestoupili na zem a mluvili jsme např. o tématech našich absolventských prací. Jak už to tak bývá, víkend skončil a my jsme se opět vrátili do svých každodenních starostí, snad jsme se ale snažili dívat se na ně z trochu jiné perspektivy.

Tábor jsme prožili každý zvlášť a ještě naplněni dojmy z něj jsme se sešli na letním běhu. Kde jinde než na Šumavě (kousek od Borových Lad). Byli jsme předem varováni, že tam bývá zima, ale nikdo z nás nedokázal dopředu správně odhadnout míru té zimy, proto jsme při hlídkách (mimochodem velmi oblíbený čas určený k přemýšlení o proběhlém dni, životě a vůbec..) velmi ocenili KPZ (= kožich poslední záchrany). Možná ale trochu předbíhám. V srpnu jsme tedy byli na týden na táboře na Šumavě. Podsady jsme měli po předchozím táboře, ale bylo nás tak málo, že jsme využívali komfortu jednoho člověka na jednu podsadu. Většina času byla určená na přednášky týkající se témat z prvního víkendu. Bylo jich opravdu hodně, někdy už bylo opravdu těžké sedět a proto jsme si radši zahráli nějakou dětskou hru (a víte, jak to vypadá, když dospělí hrají tyhle hry :D). Program nám zpestřovali různí hosté např. Čiča (náčelník Junáka), Rozárka (zpravodajka výkonné rady Junáka) nebo třeba Ricky (postavil několik základen českobudějovického střediska). Večery jsme trávili v bujaré náladě, povětšinou v teepee s kytarou. V noci byly dobrovolné hlídky, které se ale vždy rozebraly, protože je to prostě prima čas, který můžete strávit jen sami se sebou. Někteří z nás je ale využívali ke konzultacím svých absolventských prací (doteď nechápu, jak mohli instruktoři tak málo spát...). Dělo se zde ale i mnoho dalších věcí, nechci je ovšem prozrazovat, protože věřím, že někdo z vás se na JčLŠ jednou určitě vydá a byla by velká škoda vědět vše dopředu. Můžu jen říct, že to byly chvíle velmi silné a krásné, na které hned tak nezapomenu. My všichni účastníci jsme se vydali na cestu šedého šátku. Není to cesta za získáním nějakých trofejí. Je to cesta poznání, hlubšího pochopení sebe sama a toho, kam mám jít. Je to cesta, na které je potřeba velká míra pokory, ale zároveň i odvahy, odvahy jít dál a vytrvat.
Co tedy říci na závěr? V listopadu proběhl ještě jeden víkend. Přibližně měsíc předem jsme měli odevzdat své absolventské práce. Ty nás provázely v průběhu celé lesní školy. Vycházeli jsme z nějakého našeho problému, který jsme nějakým způsobem uchopili a pracovali s ním v oddíle. Práce slouží k tomu, aby někdo, kdo bude jednou řešit podobnou situaci jako my, nemusel znovu procházet celou cestu, ale aby si ji mohl nějak zkrátit nebo zjednodušit. Ani poslední víkend neproběhl bez veselí, kytar, ohně a rituálů. Získali jsme zde absolventský dekret a vstoupili tak do kruhu lesoškoláků. Letos nás bylo v celém Junáku 10 absolventů (jiná lesní škola se nekonala). Jsme parta, kterou to spolu baví, a moc jsme si to užili.

Myslím, že Jihočeská lesní škola je kouzelné místo. Nejde jen o to, kolik nových věcí se člověk dozví, kolika diskuzemi projde. Je zde velmi srdcemchvějící atmosféra. Pojí se tu nedotčená příroda s přátelstvím, ticho v rozjímání i smích při hrách a vše je umocněno odkazem předešlých generací. Odkazem živým, který ukazuje na konkrétní osobnosti a je velmi inspirující. Samozřejmě s tou chutnou ingrediencí rituálněsymbolického podhoubí.

Klubko

Mikulášský víkend

V dnech kolem svátku svatého Mikuláše se po Praze pohybuje neobvykle velké množství neobvykle oděných lidí. A ani zdaleka se nejedná jen o biskupy, čerty a další éterické bytosti, ve městě se navíc vyskytuje zhruba tisícovka skautů ve věku 15+. A proč že to dělají? Protože se koná jedno z největších setkání roverů a rangers za celý rok – Mikulášský víkend, zvaný žoviálně Miquik!

Tento víkend je našlapaný programem, který je každý rok propojen společným tématem. Letošní ročník měl jako téma Umění a svobodu. Program víkendu se dá rozdělit na několik nezávislých bloků, o kterých se dá rozepsat zvlášť.

Celý víkend začíná v pátek Komponovaným večerem – ten se letos konal v prostorách smíchovské Meet-factory. V celém objektu bylo připraveno nespočet workshopů jako balet, horkovzdušné tetování, mixování hudby, šití hraček pro děti, žonglování, vaření piva… V průběhu večera pak probíhaly speciální bloky – improvizační divadlo, koncert (blanické) kapely Rawdeus, a hlavně vyhlášení skautské výtvarné soutěže Polibek múzy, kde se spolu utkali skauti v kategoriích skladba, malba, fotografie, povídka či film. A když člověk zrovna neměl na nic z výše zmíněného chuť, mohl si zalézt do čajovny, stavět věž z videokazet nebo trénovat s vycvičenými vodícími psy a vozíčkem.

V sobotu se poté odehrál takzvaný Mixem – Mikulášský seminář. Ten probíhal celý na půdě Právnické fakulty. Jednalo se o dvě společné a tři volitelné přednášky z celé palety témat. Já sám jsem absolvoval nejdříve přednášku Marka Orko Váchy o Kráse, následně srovnání umění ve veřejném prostoru za socialismu a kapitalismu, prezentaci fotek ztracené Prahy, přednášku Adama Gebriana o moderním stavitelství a na závěr blok o kýči. Jak je vidět, strávil jsem spoustu času poslouchaním o architektuře, ale stejně dobře jsem se mohl dozvědět o využití balonů v astronomii, vhodných knihách pro rozvoj psychiky dítěte či o ukrajinských disidentech. A kdyby mě nezaujalo ani toto, stále tu zbývala další významná součást Mixemu – stánky! Každý z desítek skautských kurzů má totiž příležitost si v rámci semináře otevřít propagační stánek a získávat tak potenciální účastníky. Jedná se vlastně o takový veletrh, na kterém se vám představí veškeré vzdělávací a zážitkové kurzy, stejně jako skautské bruslení, zpívání a naverbují vás do skautské ochranné služby.

Na semináře navazuje v pozdním odpoledni Filmová sobota, během které se promítají zajímavé dokumentární snímky z celého světa, ovšem pomyslným vrcholem pro velkou část účastníků je Taneční večer. To je zkrátka a dobře normální ples, ovšem s tou jemnou nuancí, že je plný skautů, se kterými se člověk může družit dle libosti. Tento pochopitelně pokračuje až do brzkých ranních hodin, pročež další část víkendu, Nedělní tematické procházky, začínají prozíravě až později dopoledne.

Vzato kol a kolem, Miquik je událost, kterou by jeden neměl prošvihnout. A to ať už má mezi skauty po republice známé, které tady může potkat, nebo se snaží najít ideální kurz, kde si známé udělá, nebo se chce jenom výborně bavit a zároveň si rozšiřovat obzory v kolektivu podobně smýšlejících lidí. Takže dámy a pánové, za rok na viděnou!

Fík

Valný sněm Junáka

Letos v březnu proběhl v Litomyšli XIV. Valný sněm Junáka. Co je to valný sněm? Je to shromáždění členů Junáka, které má nevyšší rozhodovací moc. Tím, co se tam rozhodne, se musí organizační složky Junáka řídit až do dalšího valného sněmu.
Jak něco takového vypadá? Několik měsíců před valným sněmem se začnou připravovat důležitá témata a podklady k nim. Ty nejdůležitější z nich se již předem probírají ve střediscích O jednom víkendu se pak na jednom místě sjedou zástupci všech středisek v republice. Letos jich tam bylo cca 500. Poté poslouchají připravené návrhy na změny, pak o nich v rámci možností rokují (někdy více někdy méně) a nakonec odhlasují, jak to tedy dopadne.

Jaká byla hlavní témata letošního valného sněmu? První dvě z nového občanského zákoníku. Musel se odhlasovat nový název organizace a schválit nové stanovy. Stanovy se schválily a nový název se také odhlasoval. Budeme se tedy jmenovat **Junák – český skaut, z. s.** Zajímavé je, že takto už jsme se jednou jmenovali téměř přesně před sto lety. Nový název se ale zatím ještě nepoužívá, nejprve je potřeba vyřídit administrativu. V souvislosti se změnou názvu je nutno připomenout, že se změní i název našeho střediska, ale o osudech nového názvu si řekneme až příště.

Třetí téma byla otázka vystoupení z WAGGGS. Ta se nakonec vyřešila tím, že Junák ve WAGGGSu zůstane, ale všechny členky Junáka vstoupí do WOSMu.

Tak se tedy rokovalo, nakonec se hlasovalo a pak se jelo domů.

Klubíčko

EX-UĎOVÉ NA CESTÁCH

Brazílie

Letos jsme přijali pozvání na návštěvu do Brazílie. Máni kamarádka Emilia, se kterou se seznámila při studiu v Holandsku, nás zvala již déle a letos to vyšlo. Brazílie je 100x větší, než Česká republika, takže i když jsme tam byly tři týdny a u místních obyvatel, kteří se nám snažili ukázat maximum, to, co jsme z ní viděli, je jen malá část.

Přes Londýn jsme doletěli do Rio de Janeira. Zde jsme kvůli zpoždění nestihli plánované letadlo, tak jsme do hlavního města Brasília letěli až ráno dalším spojem. Brasilia je jen 54 let staré město, postavené kompletně na zelené louce. Je architektonicky pěkně navrženo a v něm a jeho okolí, jsme strávili prvních 11 dní naší dovolené. Bydleli jsme u Emilie a její rodiny - manžela Carlose a dvou dětí Jao Pedra a Marie Caroliny.
Většinou si našli čas a spoustu akcí podnikli s námi. Emilia nás ale také seznámila se svými kolegy z práce a některé výlety, jsme potom podnikli s nimi.

.....

Zde je na ukázku jednodenní výlet, podle našeho deníku:

Sobota, 4. 10. 2014
Jaqueline a Rodrigo, kamarádi Emilie, nám na BBQ slíbili výlet do Pirenopolis, které je 140km JZ od Brasilie. Přijeli nás vyzvednout v 7h ráno, prý abychom toho co nejvíce stihli, než začne pražit slunce. Cestou po dvouproudé dálnici jsme za městem minuli nějaké favely, pak jedno město. A pak druhé velké chudinské město, odkud dojíždí Paulo (další kolega z práce). Chudák to má fakt daleko a jezdí BUSem, který tu jezdí, až když se naplní. Pevné jízdní řády tu nemají. Takže je fakt dobrej, že dorazil na BBQ alespoň na chvíli a přivezl dezert.
Pak se cesta změnila na jednoproudou, předjeli jsme pár aut a dost jsme to hnali. Ve vyšších rychlostech mi přišlo, že to Mitschubischi Pajero moc nesedí. U pumpy natankoval ethanol. Od 90. let tu prý auta umí jezdit na oba druhy paliva. Na ethanol to prý má o 30% vyšší spotřebu, ale až o 5 koní více (na 140HP Pajera). Problémy s tím nemají, ono také teploty pod 10°C, kdy problémy začínají, tu neznají.
AP: Bóža v letadle do Belo Horizonte: "Tak tady si taky bereš sedadlo"… = v některých letadlech tu nejsou

pod sedadlem plovací vesty, ale člověk si má vzít sedák ze sedadla a použít ho jako plovací destičku.KAP
Do Pirenopolis se vjíždí takovou jako celnicí, ve které je ale turistické infocentrum. Zastavujeme tam, dostáváme mapičky, zapisujeme se do knihy hostů, na čemž trvají, když zjišťují, odkud jsme. Městečko je to malebné, taková naše Telč :-). Domečky jsou barevné, zastavujeme u kostela a procházíme městem. Pak se vracíme k autu a přejíždíme za dřevěný most, který je úzký, jen na jeden pruh. U řeky skáčou děti do vody z velikého šutru. Poblíž je vyhozené WC a v něm africký buben. Nastupujeme zpět do auta a vydáváme se směrem k prvním vodopádům (cachoeiras - Máni oblíbené slovo v brazilské portugalštině). Cesta končí farmou, kde postávají brazilští farmáři, kteří organizují parkování a vybírají 20 reálů ((1 reál cca 9Kč)) za osobu za průchod farmou k vodopádům. Cca 7 vodopádů, 1,2 km tam a 1,2 km zpátky. Dostali jsme plánek. Rodrigo (R) a Jaqueline (J) říkali, ať si řekneme, budeme-li se chtít v nějakém vykoupat. Ale všude bylo plno lidí. Dost lidí s sebou tahalo i ten polystyrénový vnitřek z chladničky, kde měli led, piva a limonádu. Procházíme neuvěřitelně krásnou přírodou, různými vodopády, až se dostáváme k těm nejvýše položeným. Zde byla hluboká a poměrně rozsáhlá voda a ani ne moc lidí, tak jsme se s Bóžou převlékli do plavek (R a J mají na sobě plavky neustále) a skáčeme do vody. Voda je studená, ale příjemně osvěžující. Všude plavou tak 7cm rybky a vůbec jim nevadí, ani když do nich člověk skočí… :-) J. se jen tak smočila a zůstala na břehu (pozdější se dovídáme, že neumí plavat - což je hustý, když má doma erární bazén, ale už to trochu vysvětluje, proč se v něm koupala jen 2x za 3 roky, co tam bydlí).
Rodrigo a Máňa vydrží ve vodě nejdýl. Překvapilo nás, že vodopád, který stékal po skále byl teplý. Po plavání vytáhla J. svačinu. Pao de queijo, sladký šneky, 400g chipsy, 200g kešu, 200g paraořechů v přepočtu za 200Kč (ptali jsme se, proč jsou u nich drahý i jejich místní ořechy a je to prý proto, že i když je to místní produkt, stejně ho musí např. z Amazonie dovážet tisíce km a tak se to prodraží).
AP: Na BUS nádraží v Belo Horizonte mají asi 2x8 míst pro nabíječky a lidi si tu nabíjí bezstarostně mobily. KAP

Pak jsme ještě šli do vody já a Bóža, který na protější straně zahlédl neskutečně velkého pavouka. Bóža ho šel ještě vyfotit a pak už jsme šli zpět dolů k autu. Vše bylo v pořádku. Rodrigo s Bóžou si na Rodrigovo radu totiž schovali pod přední sedadla peněženky. Zvláštní, že to tu mají s tou bezpečností naopak. Po 15min jízdy jsme obkroužili jeden kruháč úplně dokolečka a zastavili zde a u nějakých maníků si zakoupili lístky na další vodopády. Taky stál 20 reálů, ale R. to usmlouval na 18. Znovu jsme obkroužili kruháč a pokračovali v jízdě. Po tak 20 min jsme dorazili na vrcholek kopce a kochali jsme se výhledy. Byl tam stánek a prodávali obyčejnou i kokosovou vodu. Všude, kde jen lidé trochu přibrzdí, se něco prodává. Na kruháči, červený, retardérech, semaforech pro auta i pro chodce. Pokračovali jsme dolů z kopce, dost to s námi házelo i přesto, že měli offroada. Dojeli jsme na parkoviště s restaurací a šli dlážděnou cestou dolů. Dorazili jsme k rozcestí, nad kterým byla stříška a lavička. A za chvíli jsme dorazili k dalšímu nádhernému vodopádu, kde jsme se taky vykoupali. Padající voda se nevalela po skále, tak taky nebyla teplá, ale ten pohled nahoru! Největší nádhera a největší romantika :-). Zelený mech, tmavá skála, padající kapky…
Pak jsme se sbalili a okolo jednoho malého vodopádu jsme šli dál, ale brzy naše cesta skončila, protože nás

pan hlídač nepustil přes lanový most, že už je prý pozdě, nebo co. Tak nás alespoň vyfotil.
Vrátili jsme se k autu a Rodrigo nás vzal na skalní město. Bylo na vrchu pohoří a bylo nádherné. Jedna parta lidí tam boulderovala. Chvíli jsme to tam procházeli, Jackeline v žabkách! Pak jsme se tam na jednom šutru fotili a tam jsem zjistil, že jsme 100m od jedné z keší, co jsem si uložil. Tak jsme ji šli s Máňou a Rodrigem hledat. Jackeline někde zůstala sedět a čekala. Lehce jsme zkoušeli Rodrigovi vysvětlit, o co jde, ale nechápal to až do okamžiku, než jsem tu keš za kamenem našel. Nalezení chvíli zabralo, pak jsme šli zpět a potkali Jaqueline a Rodrigo ji všechno začal vysvětlovat a ona se dost smála a ještě víc se divila a byla překvapená. U auta R+J vytáhli z lednice kakao s mlékem z krabice (?! :-)) a Guaranu Antarcticu.

Jeli jsme dál. Když v tom začala Jaqueline něco křičet. R. zastavil a J. běžela proti směru jízdy. Šli jsme za ní a to už jsme ji slyšeli křičet Tukáno, Tukáno! A vskutku, za chvíli jsme viděli letět barevný zobák a za ním černý flek. Hezký pohled na letícího tukana. Pokračovali jsme dál v cestě autem a za chvíli křičí R. a slyšíme jen "My precious" Glumovým hlasem a už vidíme R. běžet z auta ke keři s kešu. Je to ovoce, podobné pidi jablíčku / třešni a na něm roste zelený kešu ořech, který se vyhodí. Dělá se z toho džus, ale my to neznáme, jelikož se toto ovoce rychle kazí a do Evropy se dováží jen ty ořechy. Poté, co dozobáme vše zralé, jedeme na západ slunce. Nádhera a nádherné fotky.
Pak přijíždíme k řece. Šutry, voda, taky moc pěkný. R. lituje, že to nevidí jejich pes.
No a pak je tam brod.... Klukům se zalesknou očíčka, tak jim navrhuji, ať si to klidně projedou, že jim to nafilmuju. Projeli to několikrát samozřejmě. Pak jel kolem nějaký osobák, zastavuje u kluků a říká jim, že se mu líbí, co dělají. BoB škytá.
Vracíme se, a tak stíháme poslední vteřiny skutečného západu slunce. Cestou na vrcholku kopce opět stavíme a tam probíhá focení brazilských novomanželů. Cestou dolu říkám, ať se dívají doprava, že tam bylo nějaké obrovské mrtvé zvíře. A ejhle, Bóža si zvířete také všiml, zastavujeme a R. říká, že je to kráva. Teda byla. Dál už se po cestě nic zvláštního nedělo. Jeli jsme domu a ani jsme se nezastavovali v Pirenopolis na zmrzce, jak se plánovalo. Přijíždíme do Brasílie, loučíme se, že se uvidíme v Praze, ale J. říká, že nás v neděli (zítra) vezme s Gabi na oběd. Bereme si náš klíč a jdeme do bytu. Otevřeme dveře a vevnitř je spousta lidí, dětí. V první chvíli se lekáme, že jsme si spletli patro, ale v mumraji vidíme Emilii a Carlose. Emilia psala Jaqueline SMS, ale ta si ji nějak nevšimla. Slaví se Jao Pedrovo 9. narozeniny a pozval si spoustu kamarádů s rodiči (a sourozenci). Jdeme se umýt a pak se připojujeme.
Pijeme Guaranu, colu, povídáme - hlavně soused umí dobře anglicky, ani to Emilia s Carlosem netušili. Carlos nám pak objednává další pizzu. Mezitím již všichni postupně odcházejí.
Sníme pizzu a jdeme spát.

.....

Po 11ti dnech jsme přeletěli 700km do Belo Horizone, které leží na půli cesty mezi Brasílií a Rio de Janeirem. Leží v hodně kopcovaté krajině a v okolí je mnoho činných železorudných dolů. Teplota v tomto městě byla nejnižší za celý náš výlet. Asi kolem 20 stupňů.Tady nás provázela sestra Emilie a jejich strýc Milton. V okolí jsme navštívili Ignotim open air museum a město Ouro Preto. To bylo v minulosti hlavním městem země a je také známo pro těžbu zlata a velké množství kostelů na ploše tak malého městečka.

Po pár dnech v Belo Horizonte nás Raquel vzala autem do Ria. Tím nám bylo dopřáno užít si 420km dlouhou dobrodružnou jízdu po místních silnicích. Kvalita osobních aut je dobrá, díky tomu, že v minulých třech letech stát snížil daně na auta, ale je jich prostě hodně. Nákladní auta jezdí, co to jde, silnice relativně úzké a zpomaluje se jen tam, kde jsou retardery nebo radary. Asi 30km před Riem se citelně změnilo klima, u pobřeží je mnohem tepleji a větší vlhkost vzduchu, než v Horách okolo Belo Horizonte.

Poslední týden v Riu byl ve znamení návštěv turistických cílů v Riu (Corcovado, Pao de Acucar, Botanická zahrada, Katedrála a koupání v oceánu na pláži Copacabana). Na Copacabaně jsme přímo bydleli. Poprvé za dovolenou ne u známých, ale Emilii se podařilo na TripAdvisoru najít pro nás dobré ubytování (poměr cena x výkon). Zvlášní, že v angličtině ani češtině jsme to tam neviděli, pouze v brazilské portugalštině se tam toto ubytování objevilo.

Výlety jsme plánovali dle počasí. Překvapily nás v Riu časté mlhy, které pravidelně míchaly našimy plány. Celkem nám to ale vyšlo, tak v podstatě ze všech míst máme pěkné fotky, což by se za mlhy nedalo.

Po třech týdnech v Brazílii se nám celkem podařilo splynout s místními, kteří až při pokročilejší konverzaci, kterou jsme přestali stíhat, poznali, že nejsme místní. Možná i díky tomuto splynutí a rad našich brazilských kamarádů nás nikdo nepřepadl ani neokradl a v pořádku jsme se vrátili domů.

Byla to výborná dovolená plná nových zážitků, zkušeností, skvělého jídla a neuvěřitelně milých a pohostiných lidí.

Máňa a Bóža

Litevské putování

Přiznám se, že při plánování cíle letošních letních prázdnin jsem neměl příliš na vybranou. Po loňském roce, kdy jsme na kolech prosvištěli (či mnohdy spíše prosupěli) cyklostezky rakouské Solné komory, měla Áňa slíbeno, že se letos podíváme do nejjižnější z pobaltských republik, tedy do Litvy. Jelikož jsem neměl vůbec žádný důvod se tomuto slibu bránit, napěchovali jsme jednoho brzkého rána v pozdním létě auto vším potřebným a vyrazili směrem na Náchod a Kudowu-Zdrój. V následujících 11 dnech jsme částečně autem a částečně na kolech (většinu času jsme je měli rozložená na zadních sedadlech auta a doufali jsme, že nám při případné havárii neproletí přehazovačka hlavou) projeli území celé Litvy, navštívili turistická i absolutně neturistická místa a setkali se s několika Áninými kamarády z dob studií. Nebudeme čtenáře nudit mnoha cestopisnými detaily ve stylu co jsme měli k večeři nebo jaké bylo který den počasí (pořád bylo neuvěřitelné horko, takže by stejně nebylo co zmiňovat), ale jelikož se nám Litva moc líbila, tak si dovolíme trochu reklamy.

11+1 důvodů, proč jet do Litvy

Cestou musíte projet Polskem, což je jen pro silné nátury. Ačkoli Polsko je po silnicích poměrně dobře průjezdné ze západu na východ, v severojižním směru je to již horší. Velkou část cesty se doslova vlečete skrz města a vesničky, kde se nesmí (a dle technického stavu silnic ani nedá) jet rychleji než 50 km/h. Zatím to zní jako nevýhoda, ale... cestou můžete hrát velkou spoustu společenských her, kochat se krajinou, poslouchat rádio a hlavně vás to naučí trpělivosti a komunikaci s ostatními spolucestujícími. Poláci naštěstí poslední dobou stav své silniční sítě zlepšují a třeba jednou přijde den, kdy dálnice povede i do severních vojvodství. Už by to chtělo, protože mnohdy jsou dva oficiálně existující pruhy na silnici v reálu pruhy třemi, přičemž ten neexistující prostřední se používá k předjíždění v obou směrech. Křížky u silnic proto přibývají.

Litva je domovinou čápa. Ano, takovéhotoho, který si staví hnízda na komínech (tady mají k tomuto účelu na komínech dokonce speciální plošinky) a nosí děti. Jenže u nás je čáp brán jako vzácnost, kdežto tady jich potkáte celá hejna. Tím více zaráží fakt, že Litevců je poměrně málo (pouze něco přes 3 miliony). Asi ty čápy pronajímají státům v Africe či na Indickém subkontinentu a vychylují tak stav světové populace.

Je tu rovina. Pokud nejste příznivci hor a raději se díváte na žírné lány obilí, budete se tu cítit jako doma. Pro cyklistiku země zaslíbená. Občas by se hodila nějaká ta cyklostezka, ale jde to i bez nich. Pokud se tedy smíříte s tím, že občas zabloudíte. Nebo že budete bezradně stát na břehu řeky v místech, kde přes ni podle turistické mapy má vést most.

Na každém rohu (či přesněji v každé vesnici) je skanzen. Lépe řečeno skoro každá vesnice s dřevěnými baráčky jako skanzen vypadá. S tím rozdílem, že se v domcích dosud normálně bydlí, a tak je vám občas trošku trapné si to pořád fotit.

Ačkoli litevštině nerozumíte ani slovo, pořád se dá přepnout na ruštinu, kterou zejména starší generace ovládá. Takže se domluvíte. A to, i když jako my, příliš nevládnete ani tou ruštinou. Hlavní je mluvit česky s ruským přízvukem a občas zkusit nějaké to slůvko, které jste pochytili na dovolené na chorvatské riviéře či v Bulharsku. Slovanská příbuznost holt stále existuje.... S tou ruštinou ovšem opatrně. V některých částech (např. v hlavním městě Vilniusu) se za ní vzhledem k tamní početné ruské menšině stydět nemusíte, pokud se však dostanete mezi etnické Litevce, je lepší zmínit, že nejste z Ruska. Historická zkušenost se tak snadno nesmaže a místní lidé vzhledem k současné politické situaci Rusko zas tak v lásce nemají.

Pokud jste vášniví rybáři, pak by Litva měla být vaší dovolenkovou destinací number one. S více než 3 000 jezery (vesměs ledovcového původu) se zde každý rybář může naplno realizovat. Je to blíž než rybářsky známější Finsko a rybářský lístek bude stát určitě méně. Ryby jsou zde běžně k mání i na jídelníčku. V přímořském letovisku Klajpeda (litevsky Klaipėda) stačí koukat po stánku s nápisem „Rukyta žuvis" (=uzená ryba). Sice podle názvu asi nebudete schopni určit, jakouže rybu to vlastně jíte, ale to nevadí. Hlavně že je to dobré. My jsme si třeba pochutnávali na nějakých uzených rybičkách v dobré víře, že jíme něco z baltských mořských vod, a až po návratu se nám s pomocí překladače podařilo zjistit, že ta dobrota byl sladkovodní okoun. Jídlo můžete zapít místním nejznámějším pivem značky Švyturys.

Můžete se zde realizovat i na mořských plážích. Litva je přímořský stát, i když mořského pobřeží věru nemají mnoho a o nejhezčí část – poloostrov Kuršskou kosu (Kuršių nerija) – se dělí s ruskou Kaliningradskou oblastí.

Pro sportovní nadšence lze doporučit návštěvu basketbalového utkání. Basket je národním sportem a atmosféra na palubovce nejznámějsího týmu – Žalgiris Kaunas — bývá prý bouřlivá.

Pokud jste spíše samotáři, bude vám vyhovovat místní poměrně malá hustota zalidnění. Občas projíždíte oblastmi, kde půl hodiny cesty autem nepotkáte žádnou pořádnou vesnici.

V případě, že naopak lidskou společnost vyhledáváte, nezbývá než doporučit návštěvu hradu Trakai, který je kromě červených cihel a zápisu do seznamu UNESCO charakteristický tím, že jej pro davy turistů všech národností nemůžete pořádně vyfotit. Pokaždé do záběru vleze nějaký klobouk japonského turisty. V Litvě se lze realizovat i nábožensky. Místní „Hora" křížů (Kryžių kalnas) je jedním ze známých křesťanských poutních míst. Na malém kopečku (proto je slovo hora v uvozovkách) jsou bez ladu a skladu nashromážděny tisíce křížů. Svůj kříž sem umístili i Jan Pavel II. a Benedikt XI. Na Františkův kříž však, pokud vím, hora teprve čeká.

A na závěr snad největší lákadlo celé Litvy – nejsou tu Češi! Litva je snad jediná země na světě, kterou Češi turisticky ještě neobjevili. Vsadím se, že víc Čechů potkáte v Thajsku či na bouřlivém pobřeží Ohňové země. Během našeho putování jsme potkali pouze 7 skupinek, které jsme prokazatelně označili za příslušníky českého národa (tzn. buď mluvili česky, nebo mělo jejich auto českou poznávací značku). Takže sem vlastně raději nejezděte, aby se výskyt Čechů v této nádherné zemi nezvyšoval...

Slepejš + Áňa

HISTORICKÉ OKÉNKO

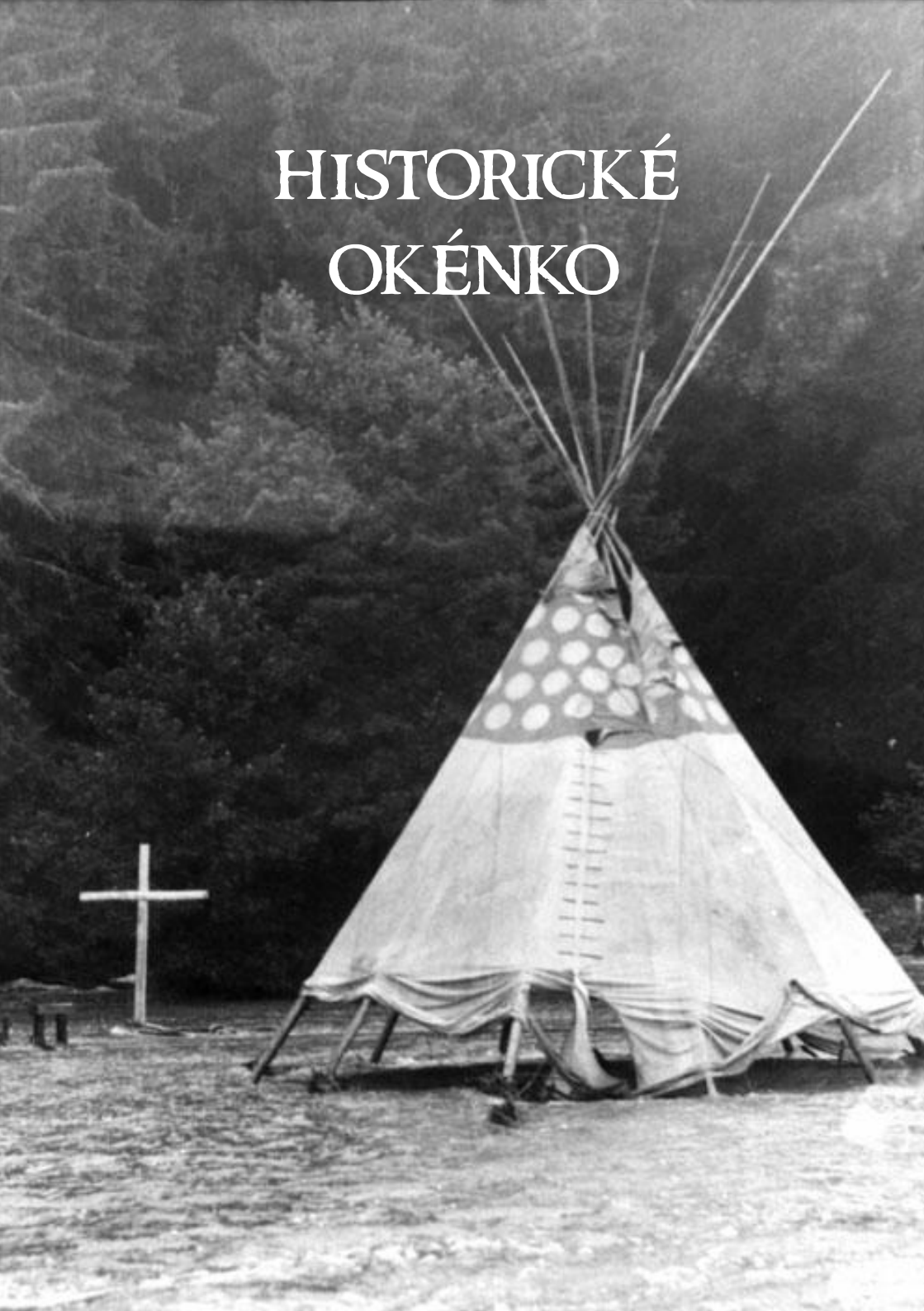

Živá historie
aneb co dělají hlavní vedoucí dnes

Zeptali jsme se bývalých hlavních vedoucí na několik otázek týkajících se jejich života ve spojitosti se skautingem. Otázky zněly následovně:

1.) Co teď děláš?
2.) Co děláš, když zrovna neděláš to, co děláš?
3.) Zadal sis nějak s Junákem a se skautingem i po odchodu z vedení?
4.) Jak se fakt, že jsi skautem, projevuje v tvém každodenním životě?
5.) Zkus napsat jednu příhodu z dob tvého skautování...

Každý z nich se se zadáním nějak vypořádal, odpovědi vám předkládáme chronologicky dle "služebních let".

Mruč (hlavní vedoucí 1991-1992)

1.) Již asi devátým rocem pracuji v energetice v mezinárodní firmě RWE, kromě toho jsem již v druhém období zastupitelem na Praze 5 za TOP 09. Rodinu asi moc představovat nemusím, všichni jsme prošli/procházíme oddílem, někteří pak v několika různých funkcích.

2.) Když nedělám, co dělám v bodě jedna, tak dělám asi nejraději lezení po skalách a chození po horách s rodinou v zimě v létě.

3.) Po odchodu z oddílu jsem ještě nějakou dobu působil ve středisku, ale tyto aktivity jsem postupně utlumil. Co mi zůstalo jako fajn připomínka na tábory a oddíl byly letní týpka pro bývalé vedoucí často nazývané „Miminářì". Naprosto netuším, proč se neujal tak krásně poetický název „Tažní ptácì", se kterým jsme my sami přišli. Na tyhle týpka jezdíme dodnes.

4.) To že jsem skaut a že jsem prošel skautingem, mě zcela nepochybně ovlivnilo v mnohém. Skauting je výbornou průpravou do života. To co se musí mnozí manažeři pracně učit na drahých školeních, my jsme si zažili a odzkoušeli v reálu. Práce s lidmi, plánování, schopnost vyjednávat i nést zodpovědnost za svá rozhodnutí i zadruhé lidi, překonávání sebe a stresových situací, umět se spolehnout na druhé, poučit se z chyb, být součástí týmu, všechny tyhle a mnoho dalších věcí mi dal skauting a za to všechno skautingu děkuji. Za co ale děkuji nejvíce, je má skvělá žena, kterou jsem poznal právě v době, kdy jsme oba vedli oddíl.

Hmm, příhoda, příhoda. Těch by se asi dalo napsat opravdu spousty. Každý den jich přinesl nepřeberné množství. Nicméně do dneška se s Vlkem chechtáme, jak jsme jednou na Hlavňově přesvědčili Botulína, že vzduch, který se za horkých dní tetelí nad rozžhavenými kamny, tak na rovníku kmitá oběma směry, protože je to právě na rovníku.

Vlk (hlavní vedoucí 1992-1996)

1.) Učím na základní škole. Když o tom tak uvažuju, tak nejspíš ze stejných důvodů, z jakých jsem vedl oddíl. Zkrátka mě to dost baví, takže mám vlastně ohromné štěstí. Rodina… ano. S Duchem máme tři děti ve věkovém rozsahu 7 – 15 let.

2.) Spoustu věcí. Nějaký čas mi zabere hraní s kapelou, pořád něco čtu, rád dělám se dřevem, ale to už fakt jen o dovolené nebo po nocích. A čím dál tím častěji taky rád nedělám nic, jen sedím a koukám na mraky. Kam se pořád hnát?

Momentálně jde ale skoro všechno stranou, protože se snažím konečně dopsat druhý díl Dětí prérie. A jako obvykle nestíhám termíny.

3.) S Junákem jako organizací už moc ne. Kdysi se stávalo, že mě někdo přizval k nějaké společné práci na koncepci a podobných věcech, ale nikdy to moc nedopadlo. Hlavně proto, že práci s dětmi ve škole považuju za jakési pokračování svého působení ve skautu a zabere mi opravdu hodně sil a nápadů. Je to ostrá praxe, průzkum bojem. Mám málo chuti a času vracet se k nějakému cvičnému teoretizování. Aktivně skautovat pro mě znamená vést oddíl. To je důležité. Ostatní je zbytný servis.

S tím souvisí i druhý důvod, a to fakt, že se s bratry činovníky dost snadno neshodnu. Když už něčemu věnuji čas, chci věci skutečně měnit. A měl jsem často dojem, že oni ne. Jsem na ně zkrátka asi moc „punk". Nerad bych ale, aby to vyznělo zle. Je docela možné, že oni mají pravdu a já ne. Kdo to posoudí?

Rád jsem se ovšem účastnil příprav několika výsadků v době, kdy se začaly pořádat pro celé středisko. Byly to vypjaté, napínavé, vysilující a báječné akce.

Nevím, nakolik lze miminářské táboření pokládat za skautskou akci. Ale za posledních 15 let jsem si je nenechal utéct ani jednou – scházelo by mi každoročních pár týdnů života v indiánské vesnici. A snažím se nechybět ani na zimních týpkách – týden procházek po zimním lese pokládám za to nejlepší, co můžu udělat pro své duševní zdraví.

4.) Vlastně by bylo kratší říci, kde se to neprojevuje. Povolání – jistě. Rodina – taky. Skauting bude mít asi leccos společného s tím, že náš nejoblíbenější způsob dovolené s dětmi je vandrování po kokořínských skalách nebo dálkové cyklocesty po Evropě. A se spoustou dalších věcí. Zkrátka – i když ze skautingu postupně otrháte všechna cingrlátka a osekáte tu okrasnou kůru, jako se to stalo mně, zbude vám z něj pořád báječný program pro život.

5.) Tohle bude těžké – bylo toho moc. Nejsilněji si pamatuju chvíle, které zná každý vedoucí: chvíle, kdy se něco zvrtlo a vám běží v hlavě pozpátku film složený z vašich rozhodnutí, která vedla k průšvihu. Vezete zraněného nebo hledáte po lesích ztraceného, spěcháte, šílíte a při tom si pořád říkáte: Kde jsem udělal chybu? Co jsem zvoral? Proč jsem je tam poslal? Proč mě nenapadlo, co se stane?

Kolik takových chvil bylo! A já si bláhově myslel, že až budu zkušenější a opatrnější, už se mi to stávat nebude.

Teprve mnohem později, dávno poté, co jsem oddíl předal, mi došlo, že je budu prožívat, dokud budu dělat s dětmi. Že právě tyhle chvíle, to je moje práce. Protože mým hlavním úkolem není chránit děti před nebezpečím, ale naopak před přehnaným bezpečím. Nebo se pletu?

Kůže (hlavní vedoucí 1996-1999)

Dělám co se dá, abych uživila sebe i svou dceru, kterou mám v pěstounské péči. Nejčastěji radím firmám a nevziskovým organizacím - na co a jak zažádat o dotaci a jak se nezbláznit, když tu dotaci dostanou. To samé také učím na Fakultě humanitních studií UK. Ve zbývajícím čase si s malou užíváme hlavně pobyt venku, kde jsme obě nejspokojenější. Nejraději vyrážíme vlakem kolem Prahy. Poslední tři roky, díky velké laskavosti ostatních, také jezdíme na miminářská týpka.

A to jsem si taky odnesla ze „skautování", že jsem v přírodě jako doma, ale snažím se tam chovat jako na návštěvě.

Bóža (hlavní vedoucí 1999-2005)

1.) V současné době pracuji v Akademii věd na Suchdole, vyvíjíme elektronické měřicí systémy na měření znečištění ovzduší. Jsem ženatý - Marunka vede skautské středisko Paprsek v Kunraticích.

2.) Kromě toho, mě stále ještě nepřešla různá technická tvořivost. Ať už jsou to třeba modely na vysílačku, nebo něco užitečnějšího, jako třeba štípačka na dřevo. O další "díla" máte šanci zakopnout v dílně v klubovně, čímž za tento azyl oddílu děkuji. Je pravda, že pokukuji po nějakém opuštěném vodním díle, které by si zasloužilo obnovu. Pátrám jak podél potoků, tak i třeba v podzemí.

3.) Odchod z vedení mi pomohl věnovat více času na dokončení školy, což se tenkrát hodilo. Zároveň jsem ale chtěl se skautingem zůstat v kontaktu i dál a podělit se o zkušenosti získané při vedení Keyi. A tak s prima partou lidí ze střediska jsme rozjeli čekatelský kurz Řemřich. Tou dobou jsem také pomáhal s organizací střediskových výsadků. Podílel jsem se i na vedení Blaníku a Prahy. Po předání střediska jsme založili vůdcovský kurz Ventus, který každé dva roky pořádáme a kromě toho jsem v obvodní radě Junáka na Praze 4.

Snažím se každý rok tábor a mimináře alespoň naštívit, protože je to prima shledání s fajn lidmi a vždy je o čem vyprávět. Přepadat jsem jezdil dřív, teď jsem rád za návštěvy, které jsou sice méně dobrodružné, ale zase je více času na vyprávění.

4.) Projevuje se to třeba každý měsíc tzv. "skautským týdnem", čímž doma označujeme první týden v měsíci, kdy podstatnou část večerů strávíme na skautských radách. Na druhou stranu mi ten systém přijde docela efektivní, protože během jednoho týne projdou informace tam i zpět celou skautskou organizací. Od ústředí přes 3 úrovně až k oddílům, což mi přijde jako slušný výkon na takhle velkou organizaci.

Fotografie z Bóžova archivu: oltář postavený uvnitř tee-pee pro případ deště (vpravo) a důkaz Bóžovy odvěké příchylnosti k výrobě elektřiny

S odstupem se zdá, že uvedení skautských zkušeností v životopise přidalo pár kladných bodů a na důvěryhodnosti, což je zkušenost z Akademie věd a jak to funguje jinde, zatím nevím.

5.) Jedna z mnoha příhod, na kterou vzpomínám, se váže k tábořišti v Bohdalíně. Navštívili jsme se

tam vzájemně se místními skauty, kteří tábořili na "Johnyho louce", jak tomu místu říkali. Nějak se domlouvalo i přepadávání táborů. No a jednu noc opravdu přišli přepadat. Dělali dost hluk a nepůsobili moc zkušeně, tak se nám vcelku lehce tu několika členou skupinku kluků podařilo pochytat a začali jsme je spoutávat v kuchyni. S tím, že ráno budeme o zajatcích vyjednávat. Dali jsme pod ně plachty, aby svázaní nespali na zemi a posílili hlídky. O něco později se ale situace opakovala, tak jsme přidali další zajatce. A to samé se opakovalo do třetice. Tolik zajatců z žádného jiného přepadu nepamatuju. Bylo jich kolem 10, nicméně to působilo dojmem, že je zajatců plná kuchyň a už je není kam dávat. Jak ráno dopadlo vyjednávání už nevím, ale pamatuji se, že největší průših ve vlastním táboře měli z toho, že nebyli ráno včas na službě v kuchyni.

Dáda (hlavní vedoucí 2005-2008)

1) OKsystém, Logistika
2) Poslední rok z 90% zařizování nového bydlení
3) Chvíli jsem koketovala s Lesní školou, ale pak to všechno padlo. Takže vlastně jen Mixem a podobné skautskoveřejné akce - ale již jen z pohledu účastníka. Přepadat jsem nějaký zažila a na Miminářích jsem se také vyskytla. Ale nic z toho pravidelně..spíš když se to povede. 4 týdny dovolené jsou 4 týdny :-(Ovšem na zimní týpka - tam se (pokud zdraví dovolí) musí! :)
4) Myslím, že jeden z nejvíc viditelných důsledků je schopnost vymyslet nějaký způsob jak to jde, když ostatní tvrdí, že to nejde. A koordinace větší skupiny lidí na jedné činnosti. Schopnost vyjít se spoustou lidí s nimiž ostatní nevyjdou a tak nějak dělat "teplo domova" když je třeba.

5) Příhodu? Spíš takový sled...Když si jeden nejmenovaný člen oddílu rozsekl lopatou obočí a zdravotník když to viděl tak zkolaboval. Když Kája dostal záchvat po arašídové tatrance a omdlel při večerce. Cesta na východ slunce na kopec kus od tábora, všichni v indiánském, v ruce svíčky, za mlčení a postupného svítání. Když se přijelo na louku stavět tábor a on už tam někdo tábořil. Když jedete s brečící světluškou do nemocnice v Peršovi a řežete zatáčky po dvou kolech. Sedím vyčerpaná, ne zrovna dvakrát dobře naladěna a přijde ke štěně, že se mu právě odehraná hra líbila - i když vím, že se tam pokazilo co se dalo. Vaříme a Golda nám hraje na kytaru..jen tak pro radost neb ví, že nás to potěší protože je hrozné vedro a u kamen dvojnásob. A koneckonců poslední pohled na již prázdné tábořiště a následně většinu oddílu spící ve vlaku cestou domů....

Kosťa (hlavní vedoucí 2008-2012)

1.) Jsem teď „lektorem primární prevence" v jedné neziskovce – to v praxi znamená, že jezdíme s kolegy za žáky základních a středních škol a snažíme se jim dát prostor bavit se o hodnotách a postojích. Velkou radost našim žákům obvykle dělá to, že se nemusí tři hodiny učit.

2.) Snažím si udržet kontakt se svým oborem, kterým je historie – píšu recenze, připravuji workshopy a přípravné kurzy, hodně čtu, založil jsem časopis studentů historie OBSCURA a hlavně se připravuji na druhý pokus příjímaček na doktorské studium. Taky moc rád hraju ultimate frisbee, chodím do divadla, na výstavy a spím.

3.) Ne – moje místo bylo v Keye.

4.) Především tím s kým chodím na pivo. A pak v cenných zkušenostech se sebou samým, s mými schopnostmi, možnostmi, hodnotami a jejich hranicemi – ale to jsou věci, které člověk může získat i jinde než ve skautu.

5.) Nemám rád „příhody a historky z mládí" – kape z nich sliz nostalgie.

Mruč vzpomíná:

Mé začátky s Keyou, tedy s tím, z čeho je nyní Keya aneb jak vznikla přezdívka Uďa

Myslím, že pro mne dobrodružství s Keyou začalo na jaře těsně před prázdninami roku 1987, kdy u nás zazvonil telefon. Tatínek mi ho předal s tím, že volá nějaká Boháčová a že je z TOMu. Pro ty co jsou později narození na vysvětlenou – skautské oddíly za totáče neexistovaly a myšlenky skautingu se skrytou formou předávaly v turistických oddílech mládeže (odtud TOM). Náš oddíl se jmenoval TOM 5434 s protěží ve znaku, po revoluci se změnil na skautskou Protěž. Byl to oddíl pro křesťanskou mládež, který založil Janek Janoušek po osmašedesátém roce jako náhradu za skaut, který byl tehdy zakázán.

Na druhé straně drátu (mobily tehdy neexistovaly) byla Markéta Boháčová aka Mysche. Matně jsem si na ni vzpomínal, ale protože byla starší, nijak více jsem ji neznal. Pamatoval jsem si trochu i její sourozence, hlavně pak Pavla (Lose), který byl jednu dobu i mým vedoucím. Jaké bylo mé překvapení, když mě požádala, zda bych jí nemohl pomoci a nejel s ní jako vedoucí na tábor pro Berušky. Tak se tehdy jmenovala ta část oddílu, kam chodily menší děti, předtím, než mohly přejít do jednotlivých družinek. Protože jsem měl čas a neměl nic lepšího na práci, souhlasil jsem.

Přípravu na tábor si už moc nepamatuji. Tábor byl čtrnáctidenní, což bylo o týden více než předchozí rok, kdy byl tábor ve stanech někde u Jílového. Jeli jsme do Jizerských hor na chatu rodičů Ziki, což byla jedna z vedoucích. Místo mělo krásný název – Mariánská Hora. Chalupa stála na stráni na louce a okolo byl hustý les. Za chatou vedla opuštěná silnice, na které se odehrávaly naše ranní rozcvičky a také zažila zrození prvního běhu za zlobení. Tenkrát se ještě jen dřepovalo nebo klikovalo, ale jednou večer provedl Frančesko nějakou velkou ptákovinu a tak jsme běželi po silnici při měsíčku asi 5-6 kiláků. Program byl klasický táborový, hrálo se hodně her, chodilo se na výlety a i noční hra byla. Jenom si už nevzpomínám na téma etapovky, asi byli indiáni. O ty akčnější části programu jsme se starali spolu s Jágošem (Jaguárem) a Mysche s Baldou měly na starosti provozní záležitosti. Jágoš hrál tehdy hodně na kytaru, a tak jsme nejen u táboráku zpívali Olympiky a Petra Nováka. Jednou jsme se dokonce vypravili i do kina do Desné na King-Konga. Večery patřili nám vedoucím, abychom se mohli připravit na další den a abychom si odpočinuli. Protože jsme byli přesně čtyři, naše večery často končily lítými kanastovými boji.

No, ale abych se už konečně dostal k té přezdívce. Na každém táboře se vždy objeví nějaký vtip, scénka nebo slovo, které se začne používat v podstatě neustále a nikdo si už neumí táborový život bez toho

představit. Nejinak tomu bylo i na tomto táboře. V televizi byl tehdy oblíbený pořad „Možná přijde i kouzelník“, ve kterém spolu vystupovali dva komici Lábus s Kaiserem. V jedné scénce přehrávají rozhovor matky s pubertální dcerou. Matka se chce dozvědět, s kým vším se dcera má večer setkat. A mezi těmi, které pubertální Kaiser jmenuje, je i jakýsi Lůďa. Uznejte sami, že je to naprosto geniální jméno. Takže jsme Lůďu mezi sebe brzy adoptovali. Lůďa s námi běhal, mazal chleby s marmeládou, smál se, když nám bylo dobře a mračil se, když zrovna pršelo a my museli být v chalupě. Nejraději ale s námi večer hrával kanastu. Ty Lůďo jeden znělo vždy, když zcela jasný štych Lůďa poslal druhé straně. Klíčové Lůďovo vystoupení ale nastalo jedno slunečné odpoledne. Vypravili jsme se totiž na přátelský mač ve volejbale s místními borci. Berušky nás samozřejmě podporovaly a vzhledem k tomu, že během hry Lůďa často podával, nahrával a kazil a my všichni jsme byli Lůďa, začaly děti ponenáhlu skandovat Lůďa, Lůďa, lůďa, ůďa, a tak se zrodil Uďa a Uďové.

Tento tábor byl zcela určitě pro mne osobně klíčovým. Dodělal jsem si po dlouhé době Tři orlí pera, Berušky se přejmenovaly na Štěnata a poznal jsem svou budoucí ženu, přestože jsem to tehdy ještě nevěděl. Vytvořilo se také pevné jádro vedení oddílu, které potom spolu úspěšně fungovalo i v dalších letech. Oddíl se díky tomu dařilo v průběhu času měnit, tak jak každý z dalších a dalších vedoucích přinášel do života oddílu něco ze svých představ a úmyslů. Základ byl nicméně položen.

Přehled táborů:

1986 Jílové u Prahy/Chotouň
1987 Mariánská
1988 Zelená Hora
1989 Hlavňov I
1990 Hlavňov II
1991 Holostřevy
1992 Pod Kiliwapamem - II. Holostřevy
1993 První týpka - III. Holostřevy
1994 Na vyprahlé prérii - I. Švestkovna
1995 Kaťka u upiplé gréby - II. Švestkovna
1996 Na šmarným světě - I. Pilníkov
1997 U Červeného čvachty - II. Pilníkov
1998 Slavnosti orlů - III. Pilníkov
1999 Na Šikmé ploše - Studánky
2000 Na Vosí louce - údolí Větší Vltavice
2001 Urakous - Horní Dvořiště
2002 Prudký Nil - Horní Dvořiště
2003 Přepadový sektor - Bohdalín
2004 Tábor na nové louce, I. Mlýny
2005 II. Mlýny
2006 III. Mlýny, horní louka
2007 Dolní Mlýn (Hořepník)
2008 Alternative Scout Camp, Srlín I
2009 Plavba, Srlín II
2010 Katastrofický tábor, Matějovec
2011 Hon na Pónye, Písečné I
2012 Hobit, Písečné II
2013 Think Town, Myslov I
2014 Myslov II

Tak to je pro letošek všechno!

Poděkování

Závěrem se sluší poděkovat celé té spoustě lidí, bez níž by tato Kniha nikdy nevznikla. Předně jsou to pochopitelně autoři všech článků – Nezmar, Máta, Terka, Hrošík, Uá, Špunt, Klubíčko, Bóža, Slepýš a Mruč. Mezi autory můžeme zařadit i všechny, kdož odpovídali na anketu a kdož od dětí vyzískali zápisy. Díky!

Co by byl text bez obrázků? Vyzdvihnout si samozřejmě zaslouží i autoři fotografií – většina z nich je nejasná (můžeme se dohadovat, kdo zrovna třímal foťák), ovšem v případě fotek z Miminářů se jedná zcela bez pochyby o Halamovi. Speciální dík patří také Žánovi za jeho ilustrace na přebal – pokud se vám zalíbily, třeba by se vám mohla zalíbit i indiánská povídková knížka Děti prérie, kterou spolu s Vlkem vydali (detiprerie.cz). Každopádně díky!

A úplně na závěr jsme si samozřejmě schovali dík největší, který míří k anonymnímu známému, díky němuž Kniha Keya začala existovat i na papíře. Díky!

Poznámka ke korektuře a cenzuře

Prioritou bylo zachovat všechny texty v co možná nejpůvodnějším znění. Proto byly opraveny pouze překlepy, gramatické chyby byly opraveny jen v případech, kdy by neopravení mohlo vést k dehonestaci autora; do větné skladby nebylo zasahováno vůbec nebo výjimečně. Avšak při přenosu textu z emailu přes sdílené soubory a textové editory až do výsledného programu bylo nenávratně ztraceno mnoho a mnoho emotikonů. Věříme ale, že jejich absence nijak zásadně nepozmění vyznění textů. Zároveň je i přese všechnu snahu pravděpodobné, že sítem korektury propadly i některé nechtěně ponechané chyby. Za ty se omlouváme.

Technické poznámky

Tento rok byla Kniha Keya zpracována počítačem Lenovo E430 s operačním systémem Windows 7 Professional. Pro práci s textem bylo využíváno textového editoru Microsoft Word, pro práci s fotkami GIMP 2. Sazba byla provedena v programu Adobe InDesign CS5.5. Nutno podotknout, že veškerý software byl používán v souladu s licenčními podmínkami.

Letos čítala redakce právě jednoho člověka, pročež by byla tradiční fotka techniky dost monotónní. Proto místo toho přikládám svou oblíbenou fotku z tábora, která se nevešla do knihy. Zdraví Fík

+++
Kniha Keya 2014
Vyrobilo studio Fíkus
Tisk point4me
Vydání skoro druhé
Počet výtisků: 80
www.keya.skauting.cz
+++

Obálka: Ilustrace "Minehaha" a "Smutek" z cyklu "Píseň o Hiawathovi", copyright Jan Šorm :)